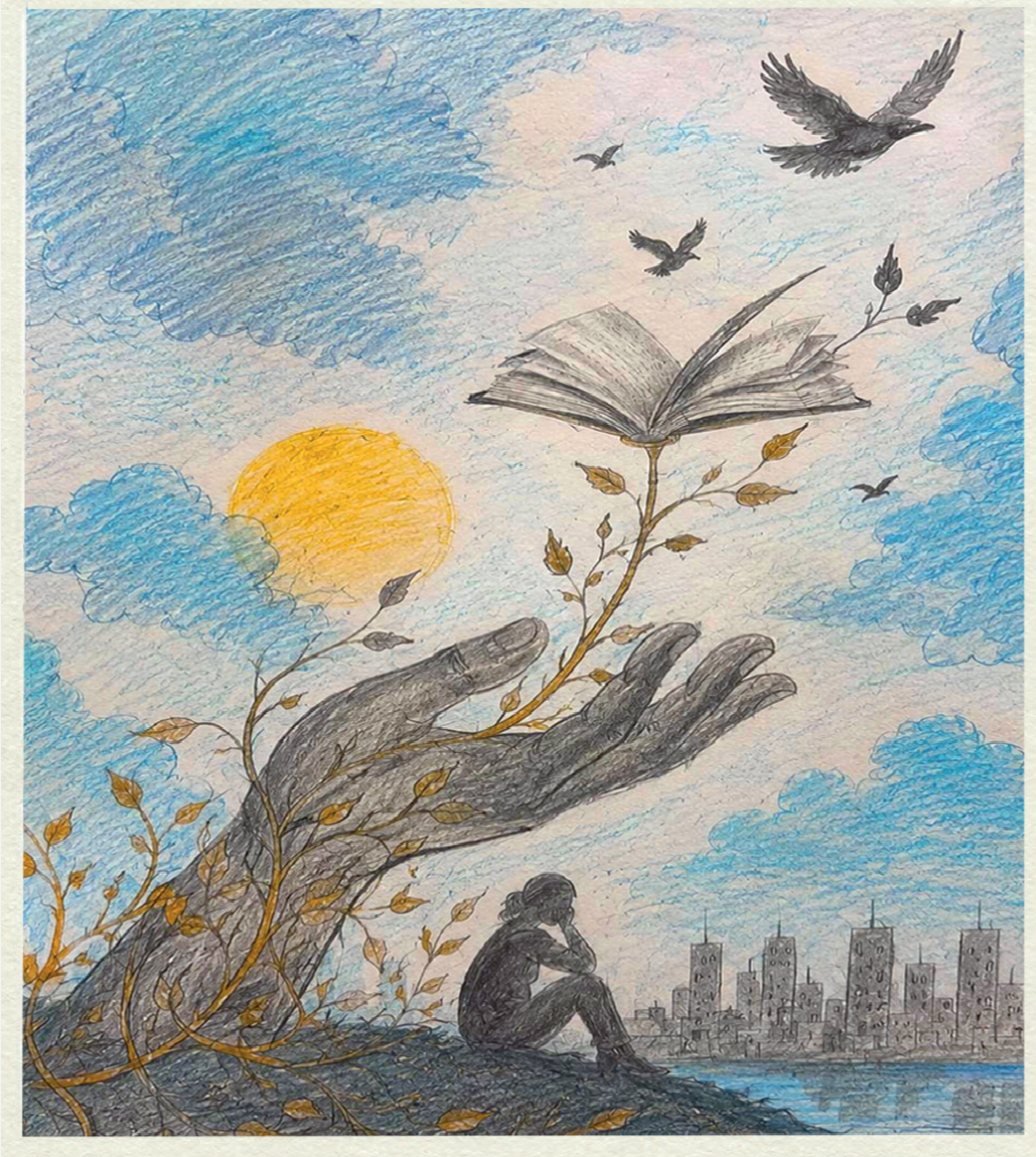
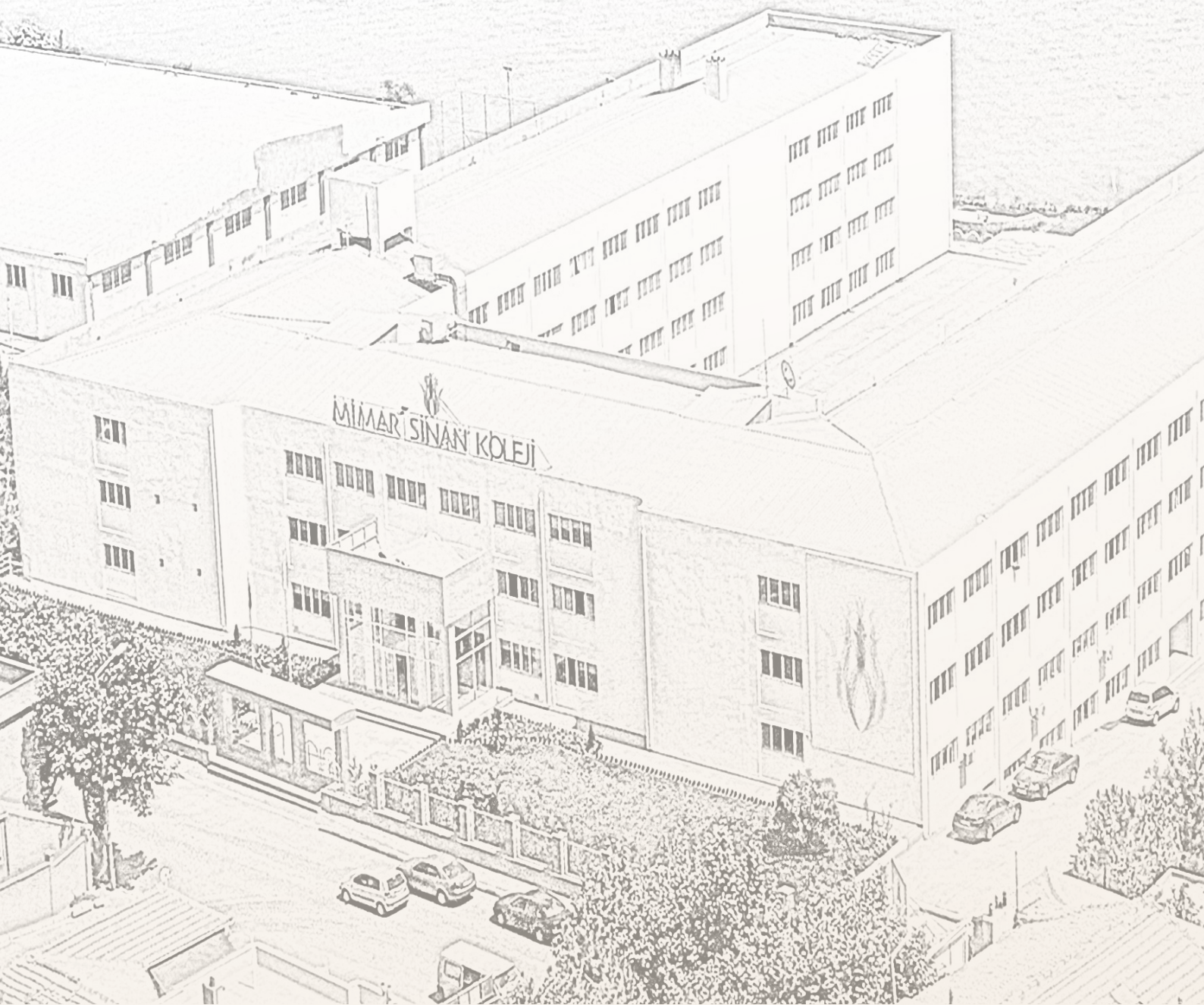

Q SATIR II BAŞI

SAYI 11
HAZİRAN 2026

Eylemsiz Merhamete Karşı Edebiyat

MİMAR SİNAN
EĞİTİM KURUMLARI

SAYI 11
HAZİRAN 2026

MİMAR SİNAN EĞİTİM KURUMLARI ADINA SAHİBİ

Mehmet AYAR

YAZI İŞLERİ SORUMLUSU

Elçin ŞAHİN

YAYIN KURULU

Elçin ŞAHİN

Seda YÜKSEL

Buse BAŞARAN

Betül TOKAÇ AKAL

Fatma CENGİZ

Bahar Dilara SEMİZ

Tülay TELLİ

Neslişah BAYRAMOĞLU

Ayşe USLU

YAYIN KURULU İLETİŞİM

satirbasi@mskolej.k12.tr

GRAFİK VE KAPAK TASARIM

Funda AVŞAR

İLETİŞİM

İnönü 2 Cad. No: 85, Mimar Sinan

Büyükkçekmece - İstanbul

İÇİNDEKİLER

GECEYE DÜŞEN İSİM	5
DİJİTAL VİCDAN	6
NASIL BÖYLE OLDUK	7
MİMAR SİNAN	8 - 9
KAVANOZDAKİ DOSTLUK	10 - 11
DOSTLUK HER ZAMAN KAZANIR	12 - 13
ADALET HER YERDE	14
CAN KIRIKLARI	15
GÜNLÜK	16 - 17
BAYRAK ŞİİRLERİ	18 - 19
İSHAK REYNA İNCELEMESİ	20 - 21
İKİ GÜNEŞ EFSANESİ	22
GELECEĞİN UÇURTMASI	23
AŞIK VEYSELİ ANMA GÜNÜ ŞİİRLERİ	24 - 25
SON SANİYE	26
BİLGE AĞAÇ VE PİYANO ÇALAN VAŞAK	27
23 NİSAN ŞİİRLERİ	28 - 29
YOLUMUZ MUTLULUK	30 - 31
İSTANBUL'UN TARİH KOKAN SEMTİ	32 - 33
ZİFT VE MERMER	34 - 35
MİRAY AYDIN RÖPORTAJI	36 - 37
RENKLERİN ÖNEMİ	38
BIRAK GİTSİN	39
KUZGUNCUK	40
EVİM BÜYÜKÇEKMECE	41
TEK TİPLEŞME	42
SİRRİN İSTİLASI GÜMÜŞTEN BİR İNFİSAL	43
AY IŞIĞINDA KALAN	44
DÜŞÜNENLERİN İZİNDE	45
21. KİTAP FUARI & SÖYLEŞİ GÜNLERİ	46 - 48
KARANLIKTAKİ SES OLMAK	49
TIYATRO	50 - 51
ROMAN KAHRAMANLARI MANŞETTE	52
ROMAN KAHRAMANLARI ARAMIZDAYDI	53
MSK KÜTÜPHANE	54 - 55
GEZİLER	56 - 57
KİTAP KULÜBÜ	58
BAŞARILARIMIZ	59

Merhaba Sevgili Okurlarımız...

Türk Dili ve Edebiyatı - Türkçe Bölümü olarak Satır Başı dergimizin yeni sayısı ile sizlerle yeniden buluşmanın mutluluğunu yaşıyoruz. Her sayımızda edebiyatın başka bir kapısını araladık; kimi zaman geçmişin izlerine, kimi zaman hayalin sınırlarına, kimi zaman da insan ruhunun derinliklerine doğru yol aldık. Bu sayımızda ise çağımızın en sessiz ama en büyük sorularından bazılarının peşine düştük: Görüp de geçmek, bilip de susmak, hissedip de hareketsiz kalmak.

Bu yıl gerçekleştirdiğimiz Kitap Fuarı ve Söyleşi Günleri'mizi "Eylemsiz Merhamete Karşı Edebiyat" temasıyla şekillendirdik. Çünkü merhametin yalnızca bir duygu olarak kalmasının dünyayı değiştirmeye yetmediğini biliyoruz. Bir habere üzülmek, bir hikâyeye hüznlenmek, bir acıya kısa süreli tanıklık etmek tek başına yeterli değildir. Asıl mesele, hissedilenin harekete dönüşebilmesidir. Edebiyat da tam burada devreye girer.

Romanlar, şiirler, öyküler ve denemeler bize yalnızca başkalarının hayatını anlatmaz; bizi başkasının yerine koyar, bakışımızı değiştirir, vicdanımıza ayna tutar. Bir karakterin yalnızlığında kendimizi bulur, bir çocuğun korkusunda ürperir, bir annenin bekleyişinde susarız. Böylece okuduklarımız sadece zihnimizde değil, kalbimizde de iz bırakır. Çünkü edebiyat, acıyı seyirlik olmaktan çıkarır; onu insanın omzuna bırakır.

Satır Başı olarak inanıyoruz ki kelimeler bazen bir yürüyüşten daha uzağa gider, bir sessizliği bozar, unutulana hatırlatır, duyarsızlaşanı uyandırır. Bir şiir, yıllardır söylenmeyi söyleyebilir. Bir öykü, tek bir insanın kararını değiştirebilir. Bir kitap, içimizde uyuyan sorumluluk duygusunu yeniden ayağa kaldırabilir.

Bu sayımızda yer alan her yazı, her çizim her düşünce; yalnızca estetik bir üretim değil, aynı zamanda insan kalabilme çabasının bir parçasıdır. Genç kalemlerimizin sesi, çağımızın gürültüsü içinde vicdanın hâlâ konuşabildiğini göstermektedir.

Bu vesileyle emeği geçen tüm öğrencilerimize, öğretmenlerimize ve okurlarımıza gönülden teşekkür ederiz. Dileriz ki bu sayfalar yalnızca okunup kapanan sayfalar değil; düşündüren, hissettiren ve harekete geçiren izler bırakır.

SATIRLARIN BAŞLADIĞI YERDE, YENİDEN BULUŞMAK DİLEĞİYLE...

TÜRK DİLİ VE EDEBİYATI - TÜRKÇE BÖLÜMÜ

GECEYE DÜŖEN İSİM

Bakışlarım bol renkli gözlerinde kanatlanır,
Sonbahar esintisinde,
On sekiz ruhumu kamaştıran bir melodide
Ararım seni gizlice.
Senin her derdinde tenime
Bir kıvılcım düşer bu hikâyede.
Bir çiçek gibi ölümsüzsün hatırımda,
Esen rüzgârın ağaçtan düşürdüğü o yaprakta,
Karın ellerde eridiği günde
Arıyorum ben seni sebepsizce.
Ve bir düş kuruyorum
Yalanlarımla.
Kaybolup gidiyorsun
Menfaatinle.
Duyuyorum kalbimdeki çırpınışı,
Eksik kaldığım yerden konuşuyorum.
Kimsesiz bırakılmış gibiyim, neredesin?
Nefesimi sende bırakmışım, nefessizim.
Kan akıyor gözlerinden,
Uyutur musun beni gecelerinde?
Tükeniyorum yavaş yavaş;
Ya tut elimden
Ya da yok et beni bu gerçeklikten.
Kalbim kalbini anlamıyor,
Sadece seviyor.
Bu karmaşanın içinde
Bir damla beni kalpsizce boğuyor.
Öldürme içten içe,
Yalvarıyor bu gönül sana sessizce.
Ve bir dolunay çöksün gecenin iskeletine,
Özleyeceğim ben seni çaresizce.

Ecrin KAVAK

DİJİTAL VİCDAN

Türk Dil Kurumu yılın kelimesini açıkladı: dijital vicdan... Ne garip bir kavram, değil mi? Vicdan, daha doğrusu vicdan sandığımız bu duygu ve dijital ortam bir arada. Vicdanın dijital ortamda işlediği bir alan... Bu alanın oluşmasındaki en önemli araç sosyal medyadır aslında... O ekranın içinde koskoca bir dünya var: yangınlar, savaşlar, haksızlıklar, yoksullar...

Bu acıları görüyor, yorum yapıyor ve biz de paylaşıyoruz. Sonuç: Yapmamız gerekeni yaptık, içimiz rahat. Bir haksızlık karşısında öfkeleniyoruz, uzun cümleler kuruyor, savunuyoruz ama yanımızdaki arkadaşımıza ses olamıyoruz. Bir sokak hayvanına üzülüyor, kalp bırakıp iletı atıyoruz ama kapımızın önüne bir kap su koymuyoruz. Belki de sorun tam burada başlıyor. Ekran başında hissettiğimiz duyguların gerçek hayata taşınmaması, vicdanın dijitalde sıkışıp kalmasına sebep oluyor. Oysa vicdan, sadece hissetmek değil; harekete geçmektir. Bir paylaşımın ötesine geçip küçük de olsa bir adım atabilmektir.

Dijital dünya bize görünme imkânı verdi ama görünür olmak, gerçek vicdana sahip olmak değildir. Görünür olanlar alkış alırken, gerçek vicdan alkış almamayı göze alarak çıktığımız bir yoldur. Çünkü gerçek iyilik çoğu zaman sessizdir; gösterilmez, ilan edilmez, sadece yapılır.

Yine de haksızlık etmeyelim; dijital dünya tamamen yararsız değildir. Bazen bir paylaşım, yardım zinciri oluşturabilir. Yani bence mesele araçta değil, amaçta. Amaç davranışa, eyleme dönüşmediğinde dijital vicdan, içimizi rahatlatan bir masal olur. Bugün belki de en çok ihtiyacımız olan şey, ekranla gerçek hayat arasındaki o ince çizgiyi fark edebilmektir. Dijitalde gördüğümüz bir acıyı, gerçek hayatta bir iyiliğe dönüştürebilmek... Belki bir kap su koymak, belki birine destek olmak, belki de sadece gerçekten dinlemek...

Kısacası vicdan, paylaşıldığında değil; paylaşıldıktan sonra harekete geçildiğinde anlam kazanır. Belki de kendimize sormamız gereken soru şudur:

Bir gün ekranı kapattığımızda geriye ne kalır? Beğeniler mi, yaptıklarımız mı? Yoksa ekranda kalmayıp kalbimizde yaşayan gerçek bir vicdan mı?

“Dariüşşafaka Ahmet RASİM Yaşıyor Köşe Yazısı Yazma Yarışması” İstanbul Birincisi
Mina İmge KENAR

NASIL BÖYLE OLDUK?

‘Eylemsiz merhamet’ deyince aklınıza ne geliyor?
Durun açıklayayım.

Eylemsiz merhamet: Bir duruma veya olaya üzülmemiz, merhamet göstermemiz ama bunu eyleme geçirmememizdir.

Böyle söyleyince yabancı gelmiş olabilir ama emin olun ki sizler bu olayı çok iyi biliyorsunuz. Küçük bir örnekle daha açıklayayım. Biliyorsunuz ki geçtiğimiz yıllarda ülkemizde büyük bir deprem gerçekleşti. Ülkemizdeki çoğu şehir yıkıldı, çoğu insanımız hayatını kaybetti, çoğu insanımızın kalacak yerleri kalmadı. Bizler o insanlara yardımcı olmamız gerekirken sadece sosyal medyadan bir gönderi paylaşıp üzüldüğümüzü belli ettik değil mi? Belki de bu acı durum sadece 3 5 gönderi ile son buldu ya da biz öyle zannettik.

Bu olay için sadece böyle büyük bir felaket olmasına gerek yok. Sokakta gördüğümüz yaralanmış bir hayvana üzülmüyoruz sonra yolumuza devam ediyoruz. Aklımıza ona nasıl yardım edebileceğimiz gelmiyor. Geliyor belki ama eyleme geçiriyoruz. Benim çok fazla üzüldüğüm bir durum daha var açıkçası. Haberlerde illaki görmüşsünüzdür. Dünyada yaşanan savaşlar ve ülkemizde katledilen çoğu insan hakkında haber yapıyor. Bizler haberlerde görüp görüp ‘vah, vah’ deyip üzülmüş geçiyoruz ama şunu düşünmüyoruz, “Biz bunu nasıl durdurabiliriz?”

Eylemsiz merhamet ne demek verdiğim örneklerle daha iyi anlamışsınızdır. Peki asıl can alıcı nokta şu ki “biz buralara nasıl geldik.” Düşününce insanın içinde bir şeyler kırılıyor. Ülkesinin, vatanının böyle bir durumda olması can sıkıcı bir şey. Belki de internet ve sosyal medya hayatımıza girince böyle oldu. İnternet üzerinden bir olayla ilgili üzüntünü paylaş, insanlar inansın ve olayı orada kapat. Bu çok kolay bir şey. Önemli olan senin üzüldüğün olayı nasıl düzeltebileceğini düşünmen ve buna göre harekete geçmen.

Eğer sen harekete geçersen başaramasan bile bir farkındalık yaratırsın ve bu insanlık için büyük bir önem taşır. Bizler artık sorun bizim sorunumuz değilse umursamıyoruz. Bu çok acı bir durum maalesef. Empati kurmayı unutuyoruz gün geçtikçe. Sizlere bahsettiklerimden umarım hâlâ geç kalmadığınızı anlarsınız. Bizim ülkemiz pes eden bir ülke değildi, olmaya cakda. Atamızın izinden merhametli ve bunu uygulayan nesiller olarak devam edeceğiz.

Merhamet sevgi gibidir, göstermediğin sürece bir fayda etmez...

Elmira SEVİNÇ

M İ M A R S İ N A N

İstanbul'da bulunan Mimar Sinan Mahallesi tarihi yapıları ile dikkat çeken bir yerdir. Bu semt, adını Osmanlı tarihinin önemli mimarlarından biri olan Mimar Sinan'dan almıştır ve geçmişten günümüze tarihi izler taşımıştır. Sokaklarında dolaşırken yalnızca modern yaşam değil, aynı zamanda yüzyıllar öncesinden kalma izleri de görmek mümkündür.

Semtin dikkat çeken yapılarından biri Kanuni Sultan Süleyman Köprüsü'dür. Bu köprü Mimar Sinan tarafından 16. yüzyılda inşa edilmiştir. Kanuni Sultan Süleyman Köprüsü, Osmanlı döneminde İstanbul'dan Avrupa'ya giden kervan ve orduların geçiş noktası olmuştur. Taş kemerli yapısı ve uzunluğu ile Osmanlı mimarisinin en önemli mühendislik örneklerinden biri olmuştur. Köprü'nün yapımına 1566 yılında başlanmış ve aynı yıl Köprü'nün yapımı tamamlanmıştır. Yaklaşık olarak 635 metre uzunluğundadır ve birçok kemerli bölümden oluşur. Büyükçekmece Gölü ile Marmara Denizi arasında geçişi sağlamak için yapılmıştır. Köprü kesme taştan yapılmış olup yüzyıllarca dayanmıştır. Ve günümüzde Kanuni Sultan Süleyman Köprüsü, tarihi yapıları korunarak, ziyaretçilerin gezmesi ve geçmişi tanımaları için kullanıma açıktır. Büyükçekmece Kervansarayı (Kurşunlu Han), İstanbul'un Büyükçekmece ilçesinde bulunan Osmanlı dönemine ait yapılardan biridir. Bu yapı, Mimar Sinan tarafından Büyükçekmece Gölü ve Marmara Denizi'ne yakın bir konumda inşa edilmiştir. Kervansaray, Osmanlı padişahı Kanuni Sultan Süleyman döneminde, 16. yüzyılda

Mimar Sinan tarafından yapılmıştır. Yapının yapılma amacı, İstanbul'dan Avrupa'ya giden ticaret kervanlarının ve yolcuların güvenli bir şekilde konaklamasını sağlamaktır. O dönemde Büyükçekmece, Osmanlı'nın önemli ticaret ve ulaşım yollarından biri üzerinde bulunduğu için bu tür konaklama yapıları büyük önem taşımaktaydı. Kervansaray kesme taştan yapılmıştır ve sağlam mimarisi sayesinde yüzyıllar boyunca ayakta kalmayı başarmıştır. İç kısmında avlu, odalar ve yolcuların ihtiyaçlarını karşılayabilecek alanlar bulunur. Geniş avlulu planı, kalın taş duvarları ve kemerli girişleri hem güvenlik hem de dayanıklılık amacıyla yapılmıştır. Bu özellikler, Mimar Sinan'ın sadece camilerde değil sosyal yapılarda da başarılı olduğunu göstermektedir. Günümüzde Büyükçekmece Kervansarayı restore edilerek korunmaktadır.

Sokullu Mehmet Paşa Camii, İstanbul'un Büyükçekmece ilçesinde, Mimar Sinan'ın inşa ettiği Osmanlı dönemine ait önemli tarihi yapılardan biridir. Bu cami, 16. yüzyılda Osmanlı'nın güçlü devlet adamlarından biri olan Sokullu Mehmet Paşa adına yaptırılmıştır. Cami, dönemin en büyük mimarı olan Mimar Sinan tarafından inşa edilmiştir. Kesme taştan yapılan cami, sağlam yapısı sayesinde günümüze kadar ulaşmayı başarmıştır. Tek kubbeli yapısı, sade ama estetik iç süslemeleri ve dengeli mimarisiyle Osmanlı'nın klasik mimari anlayışını yansıtır. Cami, geçmişten günümüze yalnızca bir ibadet yeri değil, aynı zamanda

eğitim ve sosyal yaşamın merkezi olarak da kullanılmıştır. Günümüzde ise hâlâ ibadete açık olup tarihi bir eser olarak korunmakta ve ziyaret edilmektedir.

Sonuç olarak, Mimar Sinan'ın Büyükçekmece'deyeralan Kanuni Sultan Süleyman Köprüsü, Büyükçekmece Kervansarayı (Kurşunlu Han) ve Sokullu Mehmet Paşa Camii, Osmanlı döneminin mimari ve kültürel zenginliğini günümüze taşıyan önemli eserlerdir. 16. yüzyılda yapılan bu yapılar, ulaşım, konaklama ve ibadet gibi farklı ihtiyaçlara hizmet etmiş; sağlam yapıları sayesinde günümüze kadar ulaşmıştır. Günümüzde bu eserler, geçmişin izlerini koruyan değerli birer tarihi miras olarak varlıklarını sürdürmektedir. Bu yönüyle Mimar Sinan, geçmiş ile günümüz arasında güçlü bir bağ kuran ve tarihi zenginliğiyle öne çıkan önemli bir mimar olarak anılmaya devam etmektedir.

Ayşe Beril MUTLU

Büyükçekmece Kervansarayı: Eskiden tüccarlar burada dinlenir, hayvanlarını barındırır ve yolculuklarına devam etmeden önce gerekli hazırlıkları yaparlardı. Mimari açıdan bakıldığında yapı, Osmanlı kervansaray mimarisinin tipik özelliklerini taşır.

KAVANOZDAKİ DOSTLUK

Şehir gürültüsünden uzak bir sahil beldesinde yer alan küçük okulda başarıyla tanınan iki öğrenci vardı. Aynı sırayı paylaşan bu iki arkadaş, birbirinden tamamen farklı kişiliklere sahipti. Nil; çekingen, sessiz ve içine kapanık bir kişiliğe sahipken Selen ise neşeli, konuşkan ve daha dışa dönük bir kişiliğe sahipti. Fakat farklılıkları onları birbirlerinden uzaklaştırmak yerine daha da yakınlaştırmıştı. Şimdi onları asıl yakınlaştıran olayı anlatayım.

Ilık bir ilkbahar akşamıydı. Okuldan dönüş yolunda birlikte eve giden Nil ve Selen sohbet ederken Nil'in aklına bir fikir geldi:

- Selen, sınıfta Begüm Öğretmen'in geri dönüşüm konusu ile ilgili söyledikleri beni çok etkiledi. Bizim evde de boş bir reçel kavanozu var, onu değerlendirmek amaçlı bir etkinlik yapalım. Bu akşam evde, önümüzdeki yaz tatilinde neler yapacağımızı küçük kağıtlara not edelim sonra da kavanoza bu kağıtları atalım, dedi.

Selen ise:

- Bu çok iyi bir fikir Nil, mutlaka yazacağım, dedi.

Evleri yan yanaydı ve fark etmeden eve varmışlardı bile. İkisi de evlerine girdiler. Selen ise yemeğini yedikten sonra günlüğünü yazıp yatağına yerleştirdi saat sekizden on ikiye kadar fikirlerini not etti sonra da sabahın olması için sabırsızlıkla beklerken gözleri yavaş yavaş kapanmaya başladı. Gözlerini açtığı anda sabah olmuştu. Güneş daha ışıklarını pencereden içeriye yeni sızdırmaya başlamıştı. Selen hemen uyanmış ve sabırsızlıkla banyoya doğru adımlar atarken heyecandan kalbi neredeyse yerinden çıkacaktı. Banyoya geldiğinde kapıyı açtı ve dolaptan diş fırçasını aldı, dişlerini fırçaladı. Yüzünü yıkarken şarkılar mırıldanıyordu. Arkadaşı Nil ile görüşeceği için heyecanlıydı. Nil ve Selen sonunda o büyük buluşma için hazırlanarak hızlı

adımlarla bakkalın köşesindeki Selen'in dedesinin dikmiş olduğu kavak ağacının köklerini saldığı toprağı kazdılar. Boş kavanozu sıkıca kapatıp kavanozun kapağına "Fikir Kavanozumuz" yazdılar. Nil ise Selen'e şöyle dedi:

- Canım arkadaşım, şimdi seninle güzel bir sırrımız olacak, önümüzdeki yaz tekrar bulduğumuzda toprağın altından bu kavanozu alıp açarak yazdığımız fikirlerden her gün birini gerçekleştireceğiz.
- Sonrasında ise kavanozu toprağına yerleştirdiler. Ve Selen, ona gülümseyerek, şöyle cevapladı:
- Peki, kavanozun nerede olduğunu nasıl anlayacağız? Bence üstüne taşlar dizebiliriz.
- İyi fikir dedi Nil fakat yerini belirleyerek doğru işaretlemek için kavanozun üstüne sonsuzluk meyvesi olan zeytin fidesi de dikebiliriz, dedi Nil.
- Bu çok iyi fikir Nil. Peki neden zeytin fidesi, diye sordu Selen.

Nil ise ona şöyle cevap verdi:
-Çünkü zeytin ağacının kökleri bizim arkadaşlığımızı temsil ediyor olacak. Zeytin ağacının kökleri kavanozumuzu ne kadar sıkı sararsa dostluğumuz da o kadar sıkı olacak. Zeytin ağacı da bizim dostluğumuz gibi zamanla meyveler verecek.

Selen, Nil'e mutlulukla sarıldı ve ona sarıldığı sırada şöyle dedi:

- İşte bu yüzden seninle arkadaşım. Senin düşünme biçimin, beni sadece bir arkadaş olarak değil aynı zamanda dost olarak da görmem, her zaman yanımda olman beni çok mutlu ediyor.

Nil bu sözlere teşekkür ettikten sonra tekrar sarılıp vedalaştılar. Fakat Nil onu evde neyin beklediğini bilmiyordu. Eve girdiğinde anne ve babası onu yanına çağırdılar ve önemli bir konu hakkında konuşacaklarını söylediler. Nil ailesinin karşısına merakla oturdu. Söze babası başladı:

- Kızım sana önemli bir şey danışacağız, dedi. Derken söze annesi girdi:

-Kızım, babanın Manisa'ya tayini çıktı bu yüzden oraya taşınacağız, dedi.

Nil'in gözleri doldu ve koşarak odasına kapanıp kapısını kilitledi. Selen'e bir veda mektubu yazmaya başladı çünkü yüz yüze veda etmeye cesareti yoktu. Mektubunu yazmayı bitirdiğinde Selen'in evinin yolunu tuttu, posta kutusuna mektubu atıp eve eşyalarını toplamaya gitti.

Ertesi gün yeni evlerine doğru yola çıkacaklardı. Nil, üzgün bir şekilde uykuya daldı ve ertesi sabah Manisa'nın yolunu çoktan tutmuşlardı. O sırada Selen ise yeni kalkmıştı. Posta kutusundan postaları aldığı anda içlerinden biri onun dikkatini çekti. Bu Nil'in mektubuydu. Mektubu okuduktan sonra onların evine doğru koşmaya başladı. Ev bomboştu ve kapılar da açıktı. Nil'in odasına ilerledi kapıda bir not vardı: "Geleceğini tahmin etmişim, o yüzden kapıyı açık bıraktım. Sevgilerle, Nil."

Selen evden koşarak çıktı ve kavak ağacının altına gitti. Oradan kavanozlarını çıkarıp notları okumaya başladı:
Selen ile piknik yapmak.
Selen ile kitap okumak.
Selen ile sinemaya gitmek...

Bunları okuyan Selen'in gözleri yaşlıydı. Bir kere daha Nil'in ne kadar özel biri olduğunu, anılarını ve onu asla unutmayacağına dair kendine söz verirken onunla olan anılar bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçiyordu.

Ortaokul "Değerli Kalem Öykü Yarışması"
Okul Birincisi

İnci Nur CAN

DOSTLUK HER ZAMAN KAZANIR

Günlerden bir salı günü, yaz ayında Mia, arkadaşı Ece ile yerden yüksek oynuyordu. Ece ile Mia'yı hiç sevmeyen bir kız vardı: Selen. Sarı duvarlı okul bahçesinde Mia çimenlerin üstünde arkadaşı Ece'den saklanıyordu. Bir anda Selen çıkıp Mia'nın yerini söyledi:

- Ece! Mia burada saklanıyor!

Ece sordu:

- Neden söyledin ki? Bir zevki kalmadı oyunun böyle.

Selen, Ece'nin mavi gözlerinin içine baktı ve konuştu:

- Sana iyilik yapıyorum, daha ne istiyorsun?

Mia yanıtladı:

- Ama sen iyilik olsun diye yapmadın değil mi? Amacın her nedense oyunumuzu boz-

maktı, dedi ve haklıydı.

Selen büyümüş gözbebeklerini kaçırdı ve sinirlendi:

- Size de bir şey söylenmiyor, dedi ve uzaklaştı.

Mia ve Ece birbirine baktı. Sonrasında zil çalınca sınıfa geçtiler. Ders Türkçeydi, Mia'nın en sevdiği ders. Bu yüzden olsa gerek Mia için ders çok hızlı geçmişti fakat Selen için Çin Seddi'ni yürümek daha kolay olurdu. Selen Türkçe dersini seviyordu fakat konuları anlayamıyordu. Teneffüsün uzun olduğu aralardan biriydi ve Mia ile Ece de yemeklerini yiyip bahçeye çıktılar. Mia ile Ece bahçede deliler gibi eğleniyorlar, oradan oraya koşup gülüşüyorlardı. Selen'i görene kadar... Selen koşarken düşmüş, dizini yaralamıştı. Belli ki canı çok acıyordu. Mia ve Ece hiç düşünmeden onun yanına gitti-

ler. Mia'nın kahverengi küt saçları gözle-
rinin önüne gelmiş koşup Selen'in yanına
çökmüştü. Onun için korktuğu gözlerinden
belliydi, endişeyle Selen'e bakarak konuştu:

- Selen, iyi misin?

- Canım çok acıyor, diye cevapladı onu Se-
len.

Mia hemen Ece'den yardım istedi:

- Ece, lütfen hemen revirden ilk yardım ki-
tini getirir misin?

Ece kafasını onaylar gibi salladı ve revir-
e doğru koştu. Mia o esnada Selen'e elini
uzattı, Selen o esnada içinden belki de Mia
ve Ece'nin o kadar da kötü olmadıklarını ge-
çirdi. Selen, bu düşüncelerden Mia'nın eli-
ni tutmasıyla sıyrılıp gerçek hayata döndü
ve Ece ile Mia'nın desteğiyle banka oturdu.
Mia gelen yardım çantasını kullanarak ge-
rekeni yaptı. Selen o esnada:

- Bunları yapmayı nereden biliyorsun, diye
sordu.

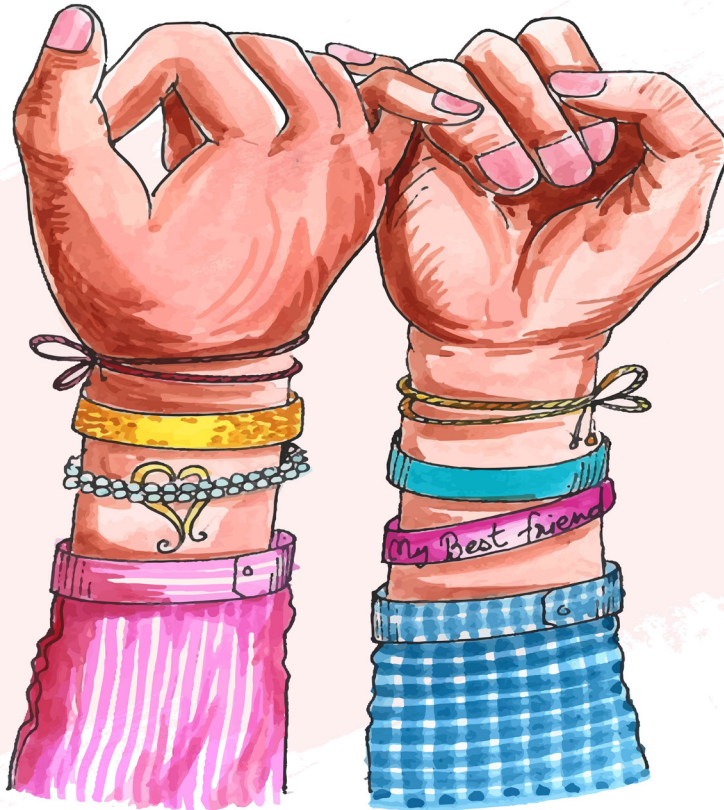
Mia:

- Ben Kızılay Kulübündeyim, oradan biliyo-
rum, dedi.

Selen bundan çok etkilenmişti. Mia ve
Ece'nin yardımıyla revire gidip biraz din-
lendi. Ertesi gün Selen okula minik bir
hediyeyle gelmişti. Herkes ilk görüşte şa-
şırmıştı hatta bazıları o günü Öğretmenler
Günü sanmıştı. Selen sonra Mia ile Ece'nin
yanına gidip söze başladı:

- Bunlar sizin için, dün bana çok yardımcı
oldunuz.

O günden sonra üçü en yakın dostlar oldu.
ar ve o gün sadece yeni dostluklar kurma-
dılar her ne olursa olsun herkese yardım
etmenin önemini de anladılar.

**Ortaokul "Değerli Kalemler Öykü Yarışması"
Okul Üçüncüsü**

Eylül Merih KAYNAR

ADALET HER YERDE

Güçlü olanın değil haklı olanın yanında olmaktır adalet.

Mimar Sinan Koleji, Büyükçekmece’de ismini Mimar Sinan’dan alan, Defne’nin de çok sevdiği okuludur. Bu okulda 5/A sınıfından Defne; kahverengi gözlü, kahverengi saçlı, tatlı bir kızdı. Ayrıca Defne’nin en iyi özelliklerinden biri sessiz olsa da hakkını aramasıydı. Öğretmenleri Betül; küt ve siyah saçlı, siyah gözlü, güzel bir kadındı. Onu en çok ödevini yapmayanlar kızdırırdı.

Bir gün okul müdürleri Ahmet Bey sınıfları gezmeye başladı. Amacı, öğrencileri ve öğretmenleri okul başkanlığı için bilgilendirmektir. Önce 5/A sınıfından başladı. Bilgilendirmeyi yaptıktan sonra Betül Öğretmen, seçimlerde adaletli olmanın çok önemli olduğunu ve seçimlerin adil olması için oylama yapılacağını söyledi.

Defne’nin aklı adaletli olmak durumuna çok takıldı. Sahiden neydi bu adaletli olmak? Bunu düşündü ama bir sonuca varamadı. Çünkü adaletin ne olduğunu tam olarak biliyordu. O gün yaşadıkları sayesinde ne demek olduğunu anladı.

Teneffüste bahçede voleybol oynuyorduk. Ben, Deniz, Asya ve birkaç arkadaş daha aynı takımdaydık. Diğer takımda ise sınıfın en iyi oynayanı Kayra vardı. Kayra çok iyi oynuyordu ama bazen kurallara uymuyordu. Servis atarken çizgiye basmasına rağmen basmadım diyordu. Bir sayı aldığına sevinçten herkese bağırıyor ama başkası sayı aldığına şans eseri olduğunu söylüyordu. Maçın sonlarına doğru Deniz sayı aldı ve hepimiz çok sevindik. Ama Kayra hemen itiraz ederek bu sayılmaz, top dışarıda dedi. Deniz sinirlendi ve dışarıda olmadığını söyledi. Herkes birbirine bağırırken nöbetçi öğretmen geldi. Rüya Öğretmen hepimizi dinledi. Kimseye kızmadı.

Sonra sakın bir şekilde konuştu:

- Çocuklar, adaletli olmak için önce herkesi dinlemek gerekir. Kurallar varsa herkes uymalı. Kim güçlü ya da daha iyi oynuyor diye bakılmamalı ve ayrımcılık olmamalı.

Sonunda sayının geçerli olduğuna karar verildi. Kayra başta kızdı ama öğretmenimiz ona da söz hakkı verdi. Kayra biraz düşündü ve ekledi, sanırım haksızlık yaptım. O an adaletin sadece karar vermek olmadığını aynı zamanda doğru yolu bulmak olduğunu da anladım.

Sınıfta grup çalışması yaptık. Her gruba renkli kartonlar ve kalemler dağıtıldı. Ama bizim gruba verilen kalemler azdı. Berk hemen hepsini aldı ve kimseye vermedi. Bu bana doğru gelmedi, tam araya girecekken Betül Öğretmen yanımıza geldi ve Defne, sen neden çizmiyorsun, diye sordu. Ben de kalemimin olmadığını söyledim. Öğretmenimiz Berk’e baktı; kalemler hepimizin, herkesin katkı yapmaya hakkı var, dedi. Kalemleri eşit paylaştırdı. O zaman fark ettim ki adalet sadece büyük olaylarda değil, küçük paylaşımlarda da önemliydi.

Akşamüstü evde ödev yaparken kardeşim yanıma geldi. Oyun oynarken yanlışlıkla defterimi yırttı. Sonra annem yanımıza geldi ve hiç dinlemeden bana kızdı. Defterine neden dikkat etmiyorsun, dedi. Çok üzülüm çünkü suçlu ben degildim. Bir süre sonra annem durumu fark etti. Beni ve kardeşimi dinledi. Özür dilerim Defne, seni dinlemeden karar verdim, dedi. O an annemin özür dilemesi beni çok mutlu etti. Çünkü adaletli olmak hata yapınca kabul edebilmektir.

O günden sonra adalet kelimesini daha çok düşündüm. Güçlü olanın değil haklı olanın yanında olmaktır adalet. Dinledikten sonra karar vermektir. Hata yapınca özür dilemeyi bilmektir. Kısaca adalet toplumun temeliydi.

Ortaokul “Değerli Kalemler Öykü Yarışması” Okul İkincisi

Nehir ÇÖLLÜ

CAN KIRIKLARI

Münzevi biriyim, elimde kırık ayna
Gösteriyor kederimi parça parça
Kırık camlar batar nahif ruhuma
Derinleşir kabuk tutmuş yaralar

Kasvet kadar uzun sürer kanaması
Dinmez, durmaz aynanın can kırıkları
Merhem ayna gibi yakar mazi yaralarımı
Hercai ilk aşklar gibi kısadır iyileşmelerim

Gözyaşıyla ıslanmış, soluk çehremi
Çevreler ayna, ataletimin edebiliğini
Görüntüsü bulanık, hissettirdiği safi
Elem, kaderime vurulmuş bir zincirdi

Yoktu aynanın madalyon gibi diğer tarafı
Gösterir hayata abanmaya mâhkum kızı
Gözgünün yansıttığı tek bir sahiciliği vardı
O da cam kırıkları değil, can kırıklarıydı...

Begüm ŞENER

Bu sayfalarda okuyacağınız günlük yazıları, hayatın karmaşası içinde bir an durup nefes alma, insanı ve dünyayı anlama çabasının bir ürünüdür.

Aaaa, makineler arasında şekil alayım diye sıkıştırıyorum. Canım acıyor. En sonunda bir kapı, ne var ardında acaba? Yine bir makine ise ağlamaya başlarım burada! Kapı açılıyor, heyecan dorukta sayın seyirciler! Eee, bunlar da ne?

Ağaçlar, banklar, insanlar... Gözüm kamaştı bu büyük fener yüzünden. Gerçi neden koca bir mavi duvara neden bir sürü pamuk asarken sadece bir fener koyarsın? Asıl sorguladığım neden bu kadar parlak? Neyse... Neredeyim? "Bankadaymışız, yeter konuşma artık." dedi yanımdaki. Peki, sustum. Beni birisi sıcak elleri ile tuttu. Bu minik bir kız! Koşuyormu? Niyeki acaba? Ekmekçi Eren Usta da neresi? Kız şöyle dedi:

- Eren Ağabey, bana ekmek verir misin?

- Tabii yeğenim! Yeni yılın kutlu olsun 1995 yılına girdik.

- Sağol ağabey, senin de yeni yılın kutlu olsun.

Beni elden ele gezdirmeleri çok sinir bozucu değil mi?

Beni şimdi de paslı bir kasaya attı bu Meşhur Eren Bey. Yıllardır buradayım. 1995 yılında geldim buraya. Sözde 2010'a girmişiz yeni. Ben geldiğimdeki gibi "Yeni yılın kutlu olsun!" deyip duruyorlar. Paslandım be burada! Ekmek alanlar artık 10 lira koyuyorlar kasaya. E biz? Yeter artık yeter! Sıkıldım. Çok gevezemişim, hep konuşurmuşum diye bana küstüler. Galiba yani, pastan ölmüş de olabilirler.

Neyse bizim değerimiz kalmadı gibi. Görüşürüz, benim fişim de kopmazsa tabii.

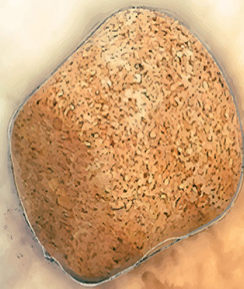
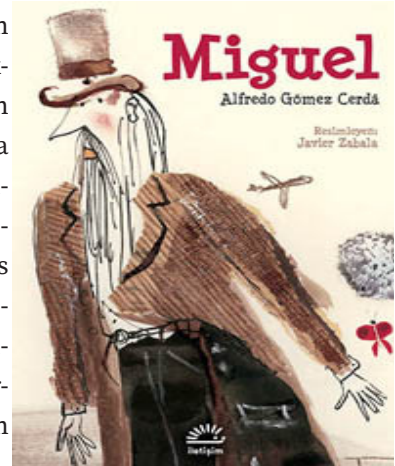
Bilge YARAŞIR

Gözlerimi açtım ve karşımda gökyüzü vardı. Sabah olmuştu ama hava henüz tam aydınlanmamıştı. Soğuktu, her nefes alıp verişimde ağızımdan çıkan dummanları görüyordum. Yerimden kalkmaya çalıştım, olmadı. Göz-

lerimi sağa doğru çevirdiğimde teller ve uçsuz bir deniz gördüm. Solumda ise koyu mavi renkte bir bina yükseliyordu. Binaya iki çocuk el ele giriyordu. Ne oldum ben yine? Saatlerce olduğum yerde hareketsiz durdum. O kadar sıkılmışım ki uyuyakalmışım.

Saatler geçti akşamüzeri oldu. Bir kız çocuğu geldi yanıma. Çok güzeldi; siyah saçları, beyaz teni, yemyeşil ve parıltılı gözleri vardı. Bir anda yanıma eğildi ama yüzü düşüktü, mutsuz görünüyordu. Beni yerden aldı ve yüzü güldü. "Bu tükenmez kalem işime yarar belki. Ne kadar da güzel, hoş duruyor." dedi. Ben bir kalem mi olmuşum? Hem de burası benim okulumdu ve bu kız... Çok güzel ama onu tanımıyorum. Nasıl oluyor bu? Bir anda yukarı doğru uçtuğumu hissettim. Kız beni kaldırmış ve çantasına koymuştu. Bu çantayı daha önce gördüğümü hatırlıyordum ama nerede? Avazım çıktığı kadar bağırıyama, sesimi kıza duyurmaya çalıştım ama nafiye, duymadı beni. Ben de kabullenmişim artık beni duymayacağını. Tek çarem susup okul çıkışını beklemektir. Bir sorun var ama ben bugün hangi kaleme odaklanıp bakmışım ki? HATIRLADIM! Arkadaşımdan lacivert ve beyaz simleli olsan bir kalem ödünç almıştım ve ona dikmişim gözlerimi. Birden yine o garip his geldi, başım döndü ve bir bulut kadar hafifleyip okul bahçesine ışınlandım. O kadar çok sıkılmışım ki annemi gördüğüme çok sevindim.

Yağmur AKSOY

Ben bir kalem kutuyum. Bir sabah çok tatlı bir kız çocuğunun masasında uyandım. Beni kitaplarının içine koymuştu. Sonra odaya kızın annesi geldi, kızını uyandırdı. Kız uyandıktan sonra beni ve diğer okul eşyalarını çantasına koyup pembe ve üstünde altın rengi yıldızlar olan çok tatlı bir okul servisine bindi. Servis gürültülüydü. Bir sürü çocuk sesleri vardı. Ama bu gürültünün yanında okul servisinde tatlı müzikler çalıyordu. Okula vardığımızda hemen sınıfa gittik. Sonra bu kız beni masasına yerleştirdi. İlk ders Türkçeydi. Öğretmen çocuklara “Bugün yaratıcı hikaye yazacağız.” dedi. Kız hikayesini bitirdikten sonra benim içimden renkli boyalarını çıkardı ve hikayesini süsledi. Anlam kattı bence hikayeye. Bir dakika, belki de benim nasıl bir kalem kutuya dönüştüğümü merak etmişsinizdir. Hemen anlatayım. Bir gün normal bir şekilde parkta oynuyordum. Sonra üç tane erkek çocuk geldi parka. Onları başta hiç umursamamaya çalıştım ama ellerinde sihirli bir değnek vardı. Korkmuştum, nedensizce bir anda lila bir kalemlik oldum. Günlerce orada kaldım. 2-3 gün sonra bir kız beni buldu ve kullanmaya başladı. İşte böyle ama keşke çocuk kalmaya devam edebilseydim.

İzem GÜR MEN

Selam. Ben bugün satranç taşı olan atım. Ben bir beyaz atım ve bir turnuvada kullanılıyorum. Şimdi de Magnus ve Hikaru’nun maçında Magnus’un atıyım. Vezir şah çatalı yaptıktan sonra Hikaru Nakumara pes etti ve bugün de Magnus’un taşı olarak bugünü de bitirdim. Resmen bazen en iyi satranç taşına dönüp aşırı iyi çatallar yapabiliyorum. Satranç tahtasından toplandım ve kutudaki yerime koyulup günün yorgunluğuyla uykuya daldım.

Doruk DEMİR

Ben bir peluş oyuncakım. Normal oyuncaklar satan bir mağazada peluş bir ayıyım ve satış rafındayım. Bir gün bütün arkadaşlarım satıldı ve ben tek başıma kaldım. Sonra bir erkek çocuk aldı beni eline, yanıma da kıpkırmızı kalpten bir balon ekledi, yola çıktık beraber. Bir parka geldik ve banklardan birine oturduk. Sanırım birini bekliyorduk. Acaba kimi bekliyoruz diye düşündüm durdum. Sonra bir kız girdi parka. O kadar güzeldi ki... Sapsarı saçları, masmavi gözleri vardı. Belli ki çocuk kıızı çok seviyordu çünkü kalbi hızlandı, heyecanlanmaya başladı. Kız o anda hediyeleri yani bizi gördü ve çok sevindi. Buluştukları anda birbirlerine sarıldılar ve oturup sohbet etmeye başladılar. Ben onların konuşmalarından anladım, kesin aralarında bir şeyler vardı ve böyle bir şeyin parçası olduğum için çok mutluydum. Bir süre sonra vedalaştılar ve ben kızın kucağında onun evine geldim. Kız çok mutluydu, o çocukla her gün konuşuyorlardı. Onu özlediğinde bana sarılıyordu. Bir gün eve çok üzgün bir halde geldi. Ağlıyordu. Beni de alıp çocuğun yanına gitti. Çocukla konuştular, kız bütün dertlerini ona anlattı ve tavsiyeler aldı. Çocuk her zaman onun yanında oldu.

Her şey hâlâ yolunda gidiyor
ve kız çok mutlu.

Nehir KOCA

BAYRAĞIMIZ

Sen yerde değil göktesin
Her zaman bizim kalbimizdesin
Askerlerin kanına sahipsin
En kıymetlimizsin.

Kalkarsın göklerde
Yatarsın kalbimizde.
Senin için savaşıyoruz milletçe
Ölürüz kırmızı beyaz rengine.

Öykü Berra KOÇAK

BAYRAĞIM

Benim bayrağım,
bağımsızlığımızın
simgesi olan bayraktır.

Benim bayrağım,
şehitlerin kanlarını
taşıyan bayraktır.

Benim bayrağım,
ülkemin geleceğini
taşır.

Benim bayrağım,
savaşın yaralarını
taşır.

Benim bayrağım,
özgürlüğümüzü
temsil eden bayraktır.

Benim bayrağım,
bizi umutlandıran
bayraktır.

Benim bayrağım!
Yükseklerde bizi
temsil eden bayrağım!
Benim bayrağım!
Benim güzel bayrağım!

Okan Yücel KARAKAYA

BAYRAK

Dalgalan göklerde al bayrağım!
Vatan için feda olsun bu canım,
Altında özgür hissediyorum kendimi
İyi ki varsın bayrağım.

Parla göklerde bayrağım,
Dalgalan göklerde bayrağım.
Al renkte bayrağım,
Ay yıldızlı bayrağım!

Gülce Eylül ÖZÜREM

ŞANLI BAYRAK

Al bayrak,
Şanlı bayrak.
Asırları aşacak
Büyük bayrak.

Göklerde bir kuştur,
Yerde bir insan.
Savaşta umuttur,
Evde huzur.

İçinde hikayeler vardır.
Savaşlar, askerler
Hepsinin üstünde,
Şanlı bayrak.

Gabriel Baran REHILL

CANIM BAYRAĞIM

Ay yıldızlı canım bayrağım
Göklerde yerin var al bayrağım
Parıl parıl parlayıp hiç sönmez bayrağım
Sana saygısızlık yapanın yeri yok bu ülkede.

Emin ol ki ışığın hiç sönmeyecek bayrağım.
O al rengin kamaştırıyor gözlerimizi.
Askerlerin rengini alan bayrağım,
Hiç yere düşmeyeceksin merak etme bayrağım.

Zeynep ÖZCAN

BAYRAK

Vatanı ayakta tutandır
Vatana cesaret verendir
Al rengiyle Türk milletini
aydınlatan
Üstünde ay ve yıldızı taşıyan
Türk bayrağından başka ne
olabilir?

Zeynep Dila BİRKAN

AL BAYRAĞIM

Al bayrağım gökte hep dalgalanacaksın
Bir gün eğer düşersen özgürlüğümüz biter.
Al bayrağım sen hep göklerde olacaksın.
Göklerimde hep sen dalgalanacaksın.

Bayrağım benim vazifemdir.
Bayrağıma kanımı veririm.
Bayrağım bizlere güneş oldun.
Dökülen kanlarımız sana helal olsun!

Sanki aydınlandı dünya
Türk bayrağı olunca
Al bayrağım sen hep gökte dalgalanacaksın!

Asya Zümra BİRİNCİOĞUZ

BENİM YÜCE BAYRAĞIM

Dalgalanırsın şafaklarda
Adın hala dudaklarda
Sen varsın, ben de varım
Sen yoksun, ben de yokum.

Aydınlatırsın gecemi
Güneşimsin sen benim
Kırmızı beyazınla benim,
İlham kaynağımsın.

Senin için kan döken şehitlerimize
Helal olsun.
Benim yüce, şanlı bayrağım.

Çağan Ilgaz ÜNLÜ

DENEMENİN VE ŞİİRİN İZİNDE BİR EDEBİYAT YOLCULUĞU:

İ Ş H A K R E Y N A

Edebiyat, bazen tek bir cümlemin insanın içinde yıllarca yankılanmasıdır. Bazen de bir kitabın sayfaları arasında rastladığımız bir sesin, düşüncelerimize eşlik etmeye başlamasıdır. Bu yıl okulumuzda düzenlediğimiz 21. Kitap Fuarı ve Söyleşi Günleri kapsamında ağırladığımız yazar, editör ve derlemeci İshak Reyna, edebiyatın tam da bu yönüne dikkat çeken isimlerden biri olarak öğrencilerimizle buluştu.

1963 yılında İstanbul'da doğan İshak Reyna, uzun yıllardır Türk edebiyatının özellikle genç okurlar için hazırlanan seçki ve derleme çalışmalarında önemli bir yere sahip. İstanbul Bilgi Üniversitesi ve Okan Üniversitesinde öykü, deneme, editörlük ve çeviribilim alanlarında dersler veren Reyna, yalnızca yazan bir edebiyat insanı değil; aynı zamanda okurla metin arasında köprü kuran, gençleri nitelikli edebiyatla buluşturmayı amaçlayan bir kültür emekçisi.

Edebiyat dünyasında özellikle hazırladığı seçkilerle tanınan Reyna'nın çalışmaları, genç okurların farklı yazarlarla tanışmasına olanak sağlayan birer edebiyat haritası niteliği taşıyor. *Dünya Edebiyatından Öyküler, Başlangıçtan Günümüze Edebiyattan Gençlere, Polisiye Öyküler ve Yazarın Kuramı: Eserimi Nasıl Yazdım?* gibi çalışmalarıyla gençlerin yalnızca edebiyat eserleriyle değil, edebiyatın düşünsel arka planıyla da tanışmasına katkı sağladı. 2023 yılında yayımlanan *Azınlık – Bir Hal Tercümesi* adlı romanı ve *Tuşların Kardeşliği* adlı deneme kitabı ise onun yalnızca derlemeci değil, aynı zamanda güçlü bir yazar kimliğine de sahip olduğunu gösteriyor.

Ancak İshak Reyna'nın çalışmalarında dikkat çeken en önemli nokta, genç okurların edebiyatla ilk karşılaşmalarını önemsemesi. Onun hazırladığı kitaplar, okura hazır cevaplar sunmaktan çok yeni sorular sordurmayı amaçlıyor. Belki de bu nedenle seçkileri, bir ders kitabı olmaktan çok bir yol arkadaşını andırıyor.

Bu yaklaşımın en güzel örneklerinden biri, Günışığı Kitaplığı tarafından yayımlanan *Yetişkinler Ejderhalarından Neden Korkar?* adlı deneme seçkisi. Reyna, kitabın ön sözünde denemeyi bir yolculuğa benzetiyor. Ona göre deneme, yazarın duygu ve düşüncelerini özgürce dile getirdiği bir tür, seçkide yer alan metinler ise bu yolculukta okura eşlik eden yol arkadaşları. Gençlikten arka

daşlığa, müzikten spora, bireysel özgürlüklerden toplumsal meselelere kadar uzanan geniş bir yelpazede farklı sesleri bir araya getiren bu seçki, genç okurlara yalnızca okuma deneyimi değil, düşünme deneyimi de sunuyor.

Reyna'nın ön sözünde özellikle vurguladığı bir nokta dikkat çekici: Hayatta olduğu gibi edebiyatta da her metin herkese aynı ölçüde yakın gelmeyebilir. Önemli olan, çeşitlilik içinde kendi sesimizi bulabilmek ve farklı düşüncelerle karşılaşmaya açık olmaktır. Bu bakış açısı, günümüz gençleri için belki de her zamankinden daha değerli. Çünkü edebiyat, yalnızca benzerlerimizi değil, bizden farklı olanları da anlamamızın yollarından biridir.

Şiir alanındaki önemli çalışmalarından biri olan *“Gece Uçuşları”* ise genç okurları çağdaş Türk şiiriyle tanıştırmayı amaçlayan özel bir seçki. Elli üç şairden seçilen şiirleri bir araya getiren kitap, şiiri ulaşılmaz ve zor bir tür olmaktan çıkarak gençlere yakınlaştırıyor.

Reyna, kitabın ön sözünde şiiri “türler arasında kana en hızlı karışan” edebî tür olarak tanımlıyor. Bu ifade, şiirin insan üzerindeki etkisini anlatan son derece güçlü bir benzetme. Gerçekten de bazen bir şiir, uzun bir romanın ya da kapsamlı bir inceleme yazısının bıraktığı etkiden çok daha kısa sürede okurun zihnine ve kalbine ulaşabiliyor. Bir fotoğraf karesi, bir melodi ya da unutulmaz bir karşılaşma gibi şiir de insanın içinde kalıcı izler bırakabiliyor.

Şiirin gençler için önemi de tam burada ortaya çıkıyor. Şiir, yalnızca duygu aktarmanın bir yolu değildir; aynı zamanda dili keşfetmenin, dünyaya farklı açılardan bakabilmenin ve insanın kendi iç sesini duyabilmesinin de yollarından biridir. Gençlik döneminde okunan şiirler, çoğu zaman bireyin hafızasında yıllarca yaşamaya devam eder. Bir dize, yıllar sonra bile bir duygu, bir zamanı ya da bir insanı hatırlatabilir.

Söyleşimiz sırasında İshak Reyna da edebiyatın ve şiirin hayatımızdaki yerinden söz ederken aslında tam olarak buna işaret etti. Edebiyatın insanı değiştirme gücünden, okumanın yalnızca bilgi edinmek değil, kendini tanımak anlamına da geldiğinden bahsetti. Şiirin genç okurlar için bir başlangıç noktası olabileceğini, kısa görünen metinlerin bazen en uzun yolculuklara kapı araladığını anlattı.

Öğrencilerimizin sorularına içtenlikle yanıt veren Reyna, yazarlıkserüvenindeneditörlükdeneyimlerine, okuma alışkanlıklarından gençlere önerilerine kadar pek çok konuda samimi paylaşımlarda bulundu. Söyleşi boyunca edebiyatın yalnızca kitaplarda yaşayan bir alan olmadığını; günlük yaşamla, insan ilişkileriyle ve kişisel gelişimle doğrudan bağlantılı olduğunu bir kez daha görme fırsatı bulduk.

Kütüphanede her gün yüzlerce kitabın arasında dolaşıyoruz. Ancak bazen bir yazarla yapılan kısa bir sohbet, sayfalar dolusu bilgiden daha kalıcı olabiliyor. Çünkü edebiyatın gerçek gücü yalnızca metinlerde değil, o metinleri üreten insanların düşüncelerinde ve okurlarla kurdukları bağda da saklı.

21. Kitap Fuarı ve Söyleşi Günleri kapsamında okulumuzda onur konuğumuz olan İshak Reyna, gençleri denemenin düşünsel özgürlüğüyle, şiirin dönüştürücü gücüyle ve edebiyatın sınırsız dünyasıyla buluşturdu. Kendisine öğrencilerimize ilham veren değerli paylaşımları, samimiyeti ve yıllardır genç okurlar için sürdürdüğü nitelikli çalışmaları nedeniyle teşekkür ediyor; edebiyat yolculuğumuzda açtığı yeni pencerelerin uzun süre bizimle kalacağına inanıyoruz.

Çünkü bazı kitaplar okunup biter, bazı söyleşiler sona erer. Ama edebiyatın insanda uyandırdığı merak, yeni yolculukların başlangıcı olmaya devam eder. İshak Reyna'nın çalışmalarının genç okurlara sunduğu en değerli armağan da belki tam olarak budur: Merak etmeyi, düşünmeyi ve okumayı sürdürmek.

Bahar Dilara SEMİZ
Kütüphane Öğretmeni

İKİ GÜNEŞ EFSANESİ

Geceyle gündüzün eşit olduğu bir gündü. Sislerin arasında kaybolmuş küçük bir kasabada, oyuncak arabaları tamir eden yaşlı bir nine yaşardı. Benim ise oyuncak araba koleksiyonum vardı ve cebimde her zaman bozuk paralar taşırdım. Bunların hiçbirinin tesadüf olmadığını düşünürdüm.

Bir gün oyuncak arabam yine bozulmuştu. Kasabadaki tek tamirci o nine olduğu için sisli kasabaya doğru yola çıktım. Sislerin arasından geçerken bir anda havanın karardığını fark ettim. Önce bunu sisten kaynaklandığını düşündüm.

Tamirci ninenin dükkânına vardığımda bana sadece gülümsedi. O an içimi garip bir korku kapladı. Arabamı bile almadan oradan kaçıp gittim. Sislerin dışına çıktığımda tekrar gündüz olduğunu fark ettim.

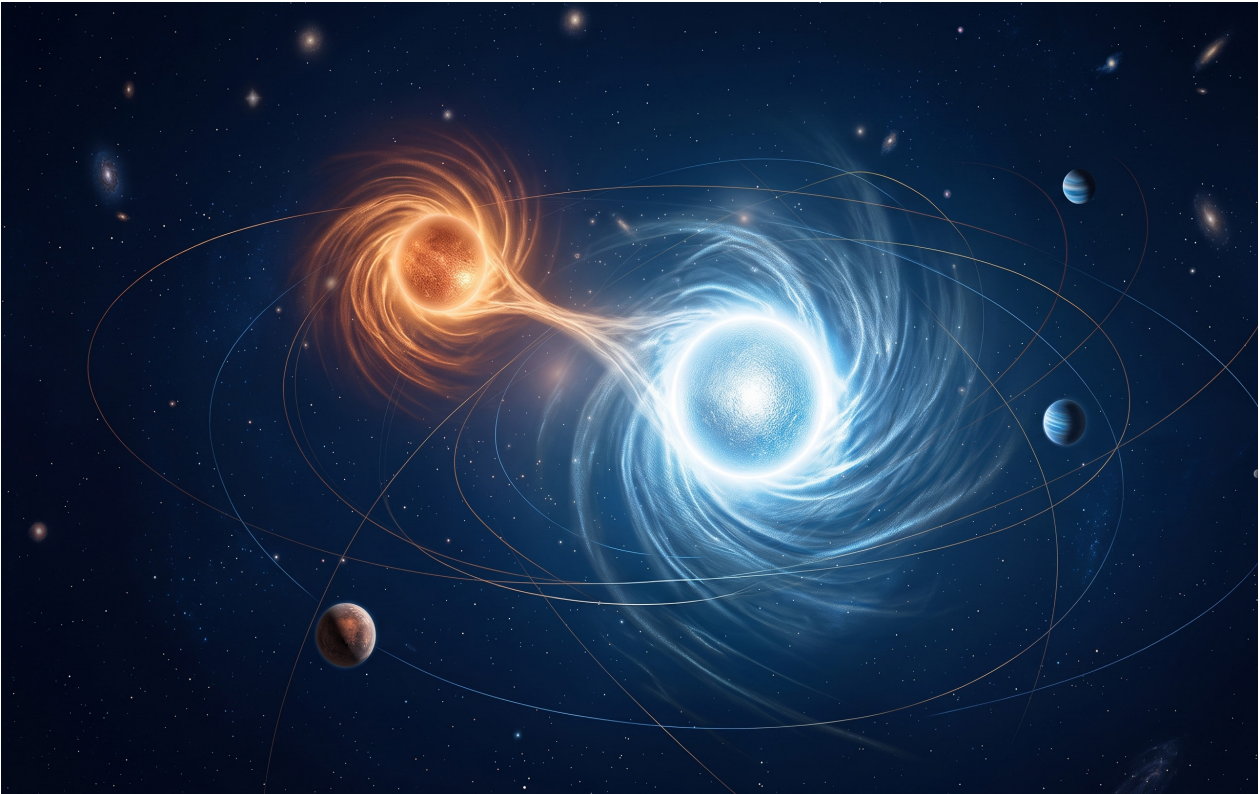
Yaşadıklarımı herkese anlattım fakat bana sadece iki arkadaşım inandı. Bunun üzerine birlikte kasabaya gitmeye karar verdik.

Sislerin arasından geçince etrafımızın uzun çitlerle çevrildiğini gördük. Daha da şaşırtıcı olan ise gökyüzünde iki güneş olmasıydı. Hepimiz korkuyla etrafa bakarken tamirci nine yeniden ortaya çıktı. Yavaşça gülümsüyor ve bize doğru yürüyordu.

Yanımıza geldiğinde oyuncak arabamı bana uzattı. Ardından çitleri gösterdi. Bir anda çitlerin yok olduğunu fark ettik. Bunun üzerine hızla koşarak kasabadan çıktık.

O günden sonra yaşadığımız bu olay, kasabada “İki Güneş Efsanesi” olarak anlatılmaya başlandı.

İbrahim EYÜBOĞLU

GELECEĞİN UÇURTMASI

Hakkım var. Sadece belirli bir gün değil, her zaman hakkım var.
Ben bir çocuğum ki yazabilmeli, sokakta güvenle oynayabilmeli,
kendimi savunabilmeli ve fikirlerimi özgürce ifade edebilmeliyim.
Sağlıklı bir şekilde büyüyeabilmeli, haklarımı bilmeliyim.
O, meclisin açıldığı gün verildi haklarım bana. Tam 106 yıl önce...
Bir lider önderliğinde kurulmuştu cumhuriyet, büyük bir lider önderliğinde.
O zaman çocuklar, kadınlar farkına varmışlardı haklarının.
O zaman herkes, içinde bir değer hissetmişti.
Egemenliğimiz tamamen bizim ellerimizdeydi. Başımıza geçecek kişiyi
biz seçiyorduk. Hakkımızı aramayı öğrenmiştik.
Barış içinde yaşıyorduk artık. Çocuklara verilen önem artmıştı;
artık şiddetle, yoksullukla, güvensizlikle değil,
içimizdeki ferahlık duygusuyla koşup oynuyorduk.
İşte bundan tam 5 yıl sonra, bu özel günü bize layık gördüler.
O gün bir şenlik günüydü.
Herkes mutlu, huzurluydu.
Bizim bayramımızdı artık 23 Nisan!
Çocukların benliğinin çiçeklendiği,
ülkenin kır bahçesine dönüştüğü gündü.
Üstelik sadece bizim de değildi bu bayram.
Evrensel bir bayramdı bu.
Her milletten, her çocuğun bayramıydı.
Çünkü Atatürk'ün gözündeki
tüm çocuklar eşitti ve hakları vardı.
Ona göre biz, bu dünyanın geleceğiydik.
Özünde, bir hukukun, özgürlüğün, eşitliğin doğuşudur
23 Nisan. Haklarımızın doğduğu tarihtir.
Biz çocukların değer bulduğu, geleceğe uçan uçurtmalarımızın
iplerini tuttuğumuz gündür.

Ayşe Beril MUTLU

**Aşık Veysel'i Anma Günü Sebebiyle okulumuzda düzenlenen
5. Geleneksel Şiir Yarışması'nda dereceye giren eserler...**

Öğrencilerimizi kutluyor, başarılarının devamını diliyoruz

BAŞKA BİR PENCERE

Dünya ne güzelmiş meğer,
Savaşları görmeyi bırakınca anladım.
Her olayın içinde kötülük aramayınca,
Bardağa dolu tarafından bakınca anladım.

Dünya ne güzelmiş meğer
Çiçekler açmaya, kuşlar ötmeye başlayınca anladım.
İnsanların aslında kötü niyetli olmadığını
Hayata renkleriyle bakınca anladım.

Dünya ne güzelmiş meğer
Hayata başka bir pencereden bakınca anladım.
İnsanın karanlığı aydınlatması ne kadar uzunmuş
Halbuki ömürlerimiz bu kadar kısa iken...

**5. Geleneksel Aşık Veysel'i Anma
Şiir Yarışması Ortaokul İkincisi
İlke TELGEREN**

KALP HİSSEDER BELKİ DE

Güzel olan görülür mü şimdi?
Kötülüğü mü göze batar gözleri mi?
Hisseder belki sevgiyi
Kalbe dokunan güzel sözleri.

İnsanlık mı bu yapılan?
Kalbe değil de yüze bakılan
Sevmez belki kimse seni
Güzel değil de çirkin olsun.

Lüzum var mı sevmeye
Yine sevip yine gerçeği görmeye
Anlatamazsın bunu kimseye
Yüz hissetmez sevgiyi kalp hisseder belki de.

**5. Geleneksel Aşık Veysel'i Anma Şiir Yarışması
Ortaokul Üçüncüsü
Elmira SEVİNÇ**

HAYATIN GERÇEĞİ

Gözlerim kapansa da dünya kaybolmaz,
Karanlık gelse bile umudum solmaz.
Bir ışık yanar içimde hafifçe,
Renkler parlar kalbimde derince.

Aşık Veysel görmedi çiçeği, böceği.
Ama hissetti toprağın gerçeğini.
Bir su damlası aldı gözünden ışığı
Ama söndürmedi içindeki aydınlığı.

Kırmızıdır sevgi, yeşildir umut,
Mor hayaldir, turuncu mutluluk.
Bazen gözler değil kalp görür,
İnanan insan karanlıkta da büyür.

Eğer ışık sönerse bir gün odamda
Korkmam çünkü renkler var ruhumda.
Anladım Aşık Veysel'den bir şeyi
Asıl görmek gözle değil kalple görmektir.

**5. Geleneksel Aşık Veysel'i Anma Şiir Yarışması
Ortaokul Birincisi
Zeynep Ece SONGÜR**

NİLÜFER GİBİ YAŞAMAK

Bir perde bahşeder gökyüzü gözlerine sisten
Kara rüzgar uğrar yanına, işler bir bir tenine
Haritan kuş misali süzülür ellerinin arasından
Umut frenin titrete, usulca sönmek üzere

Etraf ile tezat içindedir beyaz, soluk boğumların
Yumruklarını sıkarsın, bir kıvılcım çıkar belki
Ve yolun aydınlanır ya da zihnine ışık olur diye
Ancak mesela güneşin aydınlığından kavrulmak değildi

En tarif edilemez karanlığa da alışmış insanın gözü
Aşıtkça çözmeye başlarsın düğümlemiş halatı
Çözdükçe fark edersin önündeki soyut bariyerin aslını
Mesele nilüfer gibi yaşamayı öğrenmekti bataklıkta

Belki insan kendi çizmeli haritasını, yoktan var etmeli
Ya da hayatın farklı bir penceresinden bakmalı
İçindeki ateşi körükleyip fenerini yakmalı
Mesele sise, karanlığa ışık tutmaktı.

Tozlu pembe, silik umutlar hissedersin içinde
Sisli perde aralanır, güneş kör eder gözlerini
Sonra görüntün netleşir, artık dünya gözünde
Renkli görünür, karanlığı sen dağıtmışsındır.

**5. Geleneksel Aşık Veysel'i Anma
Şiir Yarışması Lise Üçüncüsü
Begüm ŞENER**

AŞIK VEYSEL

Karanlık çökse de gözlerine
Renkler sönmedi kalbinde
Sazını aldı eline
Şiirle doğdu diline.

Görmezdi dünyayı gözleriyle
Dokunurdu saziyla, sözüyle
Gönülden çıkan sesiyle
Ezgiler dökülürdü elleriyle.

Kararda da gözleri bir çare
Bir saz, bir söz ile
Umut verdi gönüllere
Selam olsun Aşık Veysel'e.

**5. Geleneksel Aşık Veysel'i Anma Şiir
Yarışması Lise İkincisi
Ela GÜRDAL**

KARANLIĞIN İÇİNDEKİ RENKLER

Bazen geceler iner içime,
Her şey sessiz, her yer karanlık.
Ama bilirim ki umut
Karanlıkta doğan bir ışıktır.
Gözler görmese de kalp görür,
Bir umut düşer insanın içine.
En koyu gecede bile
Bir renk saklıdır aslında.
Kimi zaman bir söz
Kimi zaman bir hayal boyar dünyayı.
Karanlık sandığım yerde
İçimde renkler çoğalır.
Anladım ki karanlık
Her zaman korku değildir.
İnsan isterse
Geceyi bile gökkuşağına çevirir.

**5. Geleneksel Aşık Veysel'i Anma
Şiir Yarışması Lise Birincisi
İpek DAĞBAĞ**

SON SANİYE

Gece hastane çok sessizdi. Koridorda oturuyorduk. Duvarlar beyazdı ama insanın içini açan bir beyazlık değil, daha çok soğuk ve boş bir beyazlık vardı. Ne zaman etrafa baksam saat ilerliyor ama hiçbir şey değişmiyor gibi geliyordu.

Dedem içerideydi. Makine sesi vardı, hep aynı ritimde. Bir süre sonra insan o sesi duymayı bile bırakıyor ama yine de içinde bir yerde hissediyorsun. Sanki her “bip” bir şeyi sayıyormuş gibi.

Annem hiç konuşmuyordu. Sadece ellerine bakıyordu bazen. Bazen de gözlerini kapatıyordu. Dua mı ediyor, düşünüyor mu bilmiyordum. Ben ise yerimde duramıyordum. Odaya giriyorum, çıkıyorum, tekrar giriyorum ama aslında hiçbir şey yapmıyordum.

Dedemin yanına her girdiğimde eli biraz daha hafif geliyordu. Sıcaklığı vardı ama gücü yok gibiydi. Sanki bir şey yavaş yavaş çekiliyordu içinden.

Bir ara gözlerini açtı. Bana baktı. Uzun uzun. Konuşmadı. Ama o bakışta bir şey vardı, insanın anlayıp da söyleyemediği bir şey.

Ben de bir şey diyemedim.

Doktorlar gün içinde “durumu ağır” demişti. Ama insan böyle bir cümleyi duyunca anlamıyor. Kelime gibi kalıyor sadece. Gerçek gibi değil. Gerçek ancak o oda da oturunca başlıyormuş.

Bir süre sonra oda daha da sessizleşti. Makine sesi bile farklı gelmeye başladı. Sanki oda nefes almayı bırakmış gibi...

Zaman çok yavaşladı.

Dedem elimi tuttu. Bu sefer daha net hissettim. Ama yine de çok güçlü değildi.

“Korkma.” dedi.

Sesi çok kısıktı. Ama o kelime garip bir şekilde her şeyi doldurdu.

Sonra uzun bir sessizlik oldu. O sessizlikte ne olduğunu tam anlatamıyorum. Sanki bir şey yer değiştirdi. Birisi gitti, birisi kaldı gib ama kim, ne, nasıl bilmiyorum.

Annem bir anda ağlamaya başladı. Doktorlar hızlıca içeri girdi. Sesler çoğaldı ama bana çok uzak geldi. Ben sadece dedeme baktım.

Hareket edemedim.

O an insanın içinde bir şey kopuyor ama ses çıkmıyor. Sadece içinde kalıyor.

Bir süre sonra beni dışarı aldılar.

Koridorda oturdum yine. Aynı beyazlık. Aynı sessizlik. Ama artık ben aynı değildim.

Sabah olduğunda dışarı çıktık. Hava soğuktu. Güneş vardı ama ısıtmıyordu. İnsanlar yine yürüyordu, konuşuyordu, bir yerlere yetişiyordu. Hayat devam ediyordu yani.

Ama bana garip gelen şey şuydu: Her şey devam ediyordu ama ben bir yerde kalmış gibiydim.

Çünkü bazı şeyler bir anda bitmiyor. Yavaş yavaş oluyor. İnsan fark ettiğini sanıyor ama aslında çoktan geçirmiş oluyor.

Ve bazı eşikler var... İnsan onları geçerken fark etmiyor. Ama bir kere geçince, geri dönsen bile aynı kişi olamıyorsun.

İpek DAĞBAĞ

BİLGE AĞAÇ VE PİYANO ÇALAN VAŞAK

Ormanın tam ortasında, yüzlerce yıldır yaşayan bir Bilge Ağaç vardı. Rüzgâr ona dünyanın dört bir yanından hikâyeler anlattığı için bilgisi çok fazlaydı. Ama bugün bir şey daha öğrenecekti.

Sakin bir gündü. Kuş cıvıltılarının arasından garip bir ses duydu. Ama bu ses ne kuş sesiydi ne de su sesi. Bilge Ağaç, yapraklarının arasından sağa sola bakınarak sesin geldiği yeri aradı. Sonunda sesin geldiği yeri buldu.

“Aman Allah'ım! Bu nedir?” diye düşündü. “İnanamıyorum!”

Bir kayanın üstünde bir piyano vardı ve o piyanoyu çalan bir vaşak. Kulaklarının ucunda siyah püskülleri olan bu vaşak, patileri ile tuşlara çok dikkatli ve hızlıca basıyordu. Güzel melodisi bütün ormana yayılıyordu.

Bilge Ağaç şaşkın bir şekilde seslendi:

“Yüzlerce yıldır buradayım ama ilk kez bir vaşağın piyano çaldığını duyuyorum!”

Vaşak gülümseyerek cevap verdi:

“Ben müziği çok seviyorum. Rüzgârların, yaprakların ve suyun seslerini dinleyerek öğrendim.”

Bilge Ağaç dallarını dans eder gibi sevgiyle hafifçe sallayarak:

“Demek ki doğa senin öğretmenin olmuş.” dedi.

Vaşak piyano çalmaya devam etti. Kuşlar, tavşanlar ve diğer hayvanlar çimenlerin üzerine oturdu. Bütün orman bu güzel konseri dinledi.

Bilge Ağaç o gün yeni bir şey daha öğrendi: “Müzik sadece insanlar için değildir. Müzik; insanlar, doğa ve hayvanlar için evrensel bir dildir.”

O günden sonra geceleri ormanda hafif bir piyano sesi duyulduğunda herkes bilirdi ki piyanoyu çalan o gizemli vaşak yine konser veriyordu.

İlke TELGEREN

BUGÜN 23 NİSAN

Bugün büyük gün,
Bugün 23 Nisan.
Evlerde şekerler,
Gönüllerde ise Ata'm var.

Dışarıda neşe var, saygı var,
Bakın dışarı,
Sallanıyor al bayraklar,
Bugün 23 Nisan.

Bugün çocukların günü,
Okullarda şenlik günü,
Çocuklara iyi bakın,
Bugün onların günü.

Başkentimiz Ankara,
Ata'mız da orada.
Ata'mız Mustafa Kemal,
Yatıyor Ankara' da.

Her yıl kutlarınız
Değerini bilelim
Yaşasın 23 Nisan.

Doruk KUŞÇU

23 NİSAN

Bekleriz o gün gelsin diye.
Sayarız günleri, haftaları.
O gün geldi mi
Başlar havada uçuşmaya bayraklarımız.

Bütün herkesin mutlu olduğu gündür o gün.
Okullarda gösteriler mutlu olur tüm çocuklar.
Herkes düşünür keşke bitmese bugün diye.
Ama biz çocuklar biliriz ki her gün bize 23 Nisan!

Bu bizim bayramımızdır.
Atatürk'ten armağandır bu bayram bize.
İşte bu bizim bayramımız.
23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı.

Bahar KARAKAYA

EMANETİN 23 NİSAN

Günlerin en güzeli olan 23 Nisan
Çocuklara karşı şefkatli olan,
Mustafa Kemal Atatürk'ten armağan.
Yüzlerdeki gülümsemelerle kutlu olsun bu güzel bayram.

Mutlu olsun Türkiye'm,
Çocukların gülücükleriyle.
Neşeyi getirdi bu gün,
Masum tebessümlerin gösterileriyle.

Meclis'im açıldı 1920'de
Büyük bir kalabalık hâlinde
Coşkuylla kutlandı 23 Nisan
Yurdumun her köşesinde, bütün milletlerde.

Kenetlendi dünyanın çocukları
Al bayrağımın gölgesinde
Tüm çocukların yüreğini bir umut kapladı
Bayram günü geldiğinde.

23 Nisan 1920'de,
Dalgalandı al bayrağım.
Sonsuza dek göklerde,
Geleceğin ellerinde...

**23 Nisan Şiir Yarışması İlçe Birincisi
İnci Nur CAN**

BİZİM BAYRAMIMIZ

Bugün 23 Nisan, coşkuyla uyanırız.
Bayraklarla süslenmiş yollarda koşarız.
Şarkılar söyleyerek göklere uzanırız.
Geleceğe umutla hep birlikte bakarız.

Sınıfları süsleriz renk renk bayraklarla,
Sevincimizi paylaşıyoruz dostlukla.
Şarkılar söyler, gururla haykırırız,
23 Nisan'ı coşkuyla kutlarız.

Ata'mızın izinde hep ileri gideriz,
Çalışır, öğrenir, hayaller kurarız.
Ülkemizi çok sever, ona sahip çıkarız,
23 Nisan'ı kalbimizde yaşatırız.

Neşeyle dolsun bugün her yanımız
Bayraklarla süslensin güzel vatanımız,
Çocuklar gülsün hep, artsın yarınımız,
23 Nisan'dır bizim bayramımız.

**Dilimizin Zenginlikleri Projesi 23 Nisan Şiir
Yarışması İlçe Birincisi
Nehir ÇÖLLÜ**

23 NİSAN COŞKUSU

23 Nisan geldi yurduma,
Çiçekler açtı nutkumda.
Bayraklar asıldı balkonlarda,
En sevdiğim bayram 23 Nisan.

195 ülkeden geldiler ülkemize
Gurur duydum ülkemde onları da görünce
Atatürk'ün bıraktığı armağandır o bize.
23 Nisan iyi ki var ülkemde.

106 yıl olmuş bu ülke bağımsız olalı,
Çocuklar, gençler özgürce yaşayalı.
Atatürk başlattı, biz devralacağız.
Hep koruyacağız güzel vatanı.

Eylül Merih KAYNAR

Y O L U M U Z M U T L U L U K

Bir zamanlar yemyeşil bir köyde minik bir çocuk vardı. Evinde sıcak yemeklerin piştiği mutlu bir ailede yaşar, her güne gülümseyerek uyanırdı. Bu yemyeşil köyde tüm çocuklar barış içerisinde özgürce oyunlar oynayarak yaşardı. Komşu çocuklar ile her gün güvenle okula gider, şakalaşır, sohbetler ederdi. Okuldan sonra her gün oyunlar oynar mutlu zamanlar geçirirlerdi fakat bir gün mutlu ve huzurla okulda zaman geçirirlerken okulda kavga çıktı. Bu kavga okuldaki düzeni bozdu ve daha sık kavgalar olmaya başladı. Bunun üzerine öğrenciler arasında ortak karar verip bu olaylar üzerinde konuşmaya başladılar. Önce sessizlik oldu sonrasında minik çocuk ayağa kalktı öğretmeni “Buyur Ali “dedi, evet doğru duydunuz bu minik çocuğun ismi Ali. Ali ayağa kalktı yanakları kızarmıştı ama cesaretini topladı:” Biz eskiden top oynarken düşen olsa onu yerden kaldırırdık. Yolumuz mutluluk ise ilk adımı sen at.” neden bu hale geldik yaptığımız çok yanlış, dedi. Ali’nin sözleri okula bomba gibi düşmüştü, bunun üzerine öğrenciler ile “Mutluluk Kutusu “yapılmaya karar verildi ve her bir iyilik için o kutuya yaptıkları iyilikleri kâğıda yazıp atmaları istendi.

Bir hafta içinde kutuya tamı tamına 1000 tane kâğıt geldi ve nerdeyse hepsinde sadece iyilik değil mutluluk, örnek davranışlar da anlatılmıştı. Bunun üzerine okul yönetimi binlerce mutluluk kutusu yapıp okulun düzenini tekrardan eski haline getirmeye çalıştı. Artık okulun düzeni yavaş yavaş eski haline gelince bu mutluluk kutusu köyün çevresinde de yayıldı ve köyde uygulanmaya başlandı.

Köyünde mutluluk daha da artmış, gelen binlerce oydan sonra bu kutu haberlere çıkmış ve Türkiye genelinde yayılmaya başlamış. Bu mutluluk kutusu Türkiye’den sonra diğer ülkelere sıçramaya başlamış, mutluluk kutusu artık dünyanın neredeyse her yerinde kullanılmış ve dünya mutlulukla dolmuştu. Birçok iyilik ve mutluluk sadece bir okul sayesinde gerçekleşmişti. Bu haberleri duyunca okul yöneticileri sevinçten havaya uçtu. Öğrenciler de mutluluk kutusu ile doğru karar verdiklerini anlamışlardı. Aradan yıllar geçti. Ali büyüdü ve öğretmen oldu. İlk görevi olarak kendi köy okuluna atandı. Sınıfa girdiği ilk gün duvarda asılı duran o eski mutluluk kutusunu gördü. Kutunun boyası dökmüştü ama içi hâlâ iyilik notlarıyla doluydu. Ali heyecanla kutuyu açtı. En üstteki kağıdı çekti ve kendi eliyle yazılmış bir yazı gördü “Birgün herkes mutlu olacak.” Gözleri dolan ve çok üzülen Ali öğrencilerine ilk dersi verdi ve onlara Çocuklar, “Mutluluk büyük şeylerde değil, bazen bir kâğıda yazılan küçücük bir iyilikte saklıdır.” dedi.

Oğünden sonra Ali Öğretmen’in sınıfında dersler hep mutluluk kutusundan kâğıt alıp okunmaya başladı. Bir notta: “Ali Öğretmen’im, sizin gibi cesur olmak istiyorum.” Ali o an anladı. Yıllar önce attığı küçük adım, şimdi başka çocuklara cesaret veriyordu.

Mutluluk gerçekten paylaştıkça çoğalıyordu. Köyün meydanına bir heykel dikildi, heykelde bir çocuk vardı ve elinde gökyüzüne bakan bir mutluluk kutusu vardı.

Heykelin altında ise Ali’nin küçüken söylediği söz yazıyordu. “Yolumuz mutluluk ise, ilk adımı sen at.” O heykelin açılış günü tüm köy meydanda toplandı. Yaşlılar, çocuklar, öğretmenler vardı. Herkesin elinde bir kâğıt vardı. Tören sonunda herkes kendi iyiliğini yazıp heykelin önündeki büyük mutluluk kutusuna attı. O gün köyde bir gelenek başladı: “Mutluluk Günü” kutlanacaktı. O gün kimse kimseyi kırmaz ve meydanda iyilik notları okunurdu. Mutluluk Günü’nden sonra köyde kimse artık kavgaları hatırlamadı. Ali Öğretmen emekli olurken baktı ki kalbinde bir mutluluk kutusu taşıyor çünkü mutluluk bulaştı mı bir daha gitmiyordu. Köydeki herkes artık komşusunun derdiyle dertlenir, sevincine ortak olurdu. Ali’nin yaktığı o küçük kıvılcım, yıllar geçse de koca bir ateşe dönüşmüştü ve o ateşi söndürecek bir rüzgâr esmemişti.

Ata GÜRSER

İSTANBUL'UN TARİH KOKAN SEMTİ: BÜYÜKÇEKMECE MİMAR SİNAN

Antik Çağlardan günümüze süreklilik gösteren bir yerleşim hafızası

İstanbul, yalnızca sur içinden ibaret değildir; onu asıl zenginleştiren çevresine yayılan tarih halkalarıdır. Avrupa Yakası'nda yer alan Büyükçekmece, bu halkaların en dikkat çekici olanlarından biridir. İlçeye bağlı Mimar-sinan semti ise, Antik Çağlardan günümüze uzanan çok katmanlı tarihsel birikimiyle, İstanbul'un hafızasında özel bir yere sahiptir. Marmara Denizi ile Büyükçekmece Gölü arasında konumlanan bu coğrafya, yüzyıllar boyunca hem geçiş yolu hem yerleşim alanı hem de üretim merkezi olarak varlığını sürdürmüştür.

Bölgedeki ilk yerleşim izleri MÖ 7. yüzyıla kadar uzanır. Helenler tarafından kurulan yerleşim, antik kaynaklarda Athyra adıyla anılmaktadır. Bizans döneminde de önemini koruyan bu merkez, Trakya'dan Konstantinopolis'e uzanan yol üzerinde bulunması nedeniyle askerî ve ticari bakımdan stratejik bir noktada yer almıştır. Bugünkü Mimar-sinan Mahallesi'nin bulunduğu kıyı şeridi ise antik dönemde Kallikrateia olarak bilinen yerleşim alanı içerisinde değerlendirilir. Bu durum, bölgenin tarihsel sürekliliğinin yalnızca Osmanlı dönemine değil, çok daha eski medeniyetlere dayandığını göstermektedir.

Büyükçekmece'nin askerî önemine dair çarpıcı örneklerden biri, MS 447 yılında Büyük Hun Hükümdarı Atilla'nın bölgeden geçişidir. Trakya üzerinden ilerleyen Hun ordusu, İstanbul surlarına doğru yürürken Büyükçekmece hattını kullanmıştır. Bu olay, bölgenin tarih boyunca yalnızca bir yerleşim alanı değil, Doğu ile Batı arasında stratejik bir geçiş noktası olduğunu ortaya koymaktadır.

Osmanlı döneminde ise Büyükçekmece'nin önemi daha da artmıştır. İstanbul'u Avrupa'ya bağlayan ana yol üzerinde yer alması, burayı doğal bir konaklama ve lojistik merkezi hâline

getirmiştir. Bu dönemde Osmanlı mimarisinin zirve ismi olan Mimar Sinan, bölgeye damgasını vurmuştur. Kanuni Sultan Süleyman'ın emriyle inşa edilen Kanuni Sultan Süleyman Köprüsü, yalnızca bir ulaşım yapısı değil; doğayla uyumlu, ileri mühendislik anlayışının ürünü olan anıtsal bir eserdir. 1566'da yapımına başlanıp 1567'de tamamlanan köprü, yapay adalarla birbirine bağlanan dört ayrı bölümden oluşur ve yaklaşık 636 metre uzunluğundadır. Sinan'ın bu yapıyı ustalık dönemi eserleri arasında değerlendirdiği bilinmektedir. Bu yönüyle köprü, Osmanlı mühendisliğinin dünya ölçeğinde ulaştığı seviyeyi göstermesi bakımından son derece önemlidir.

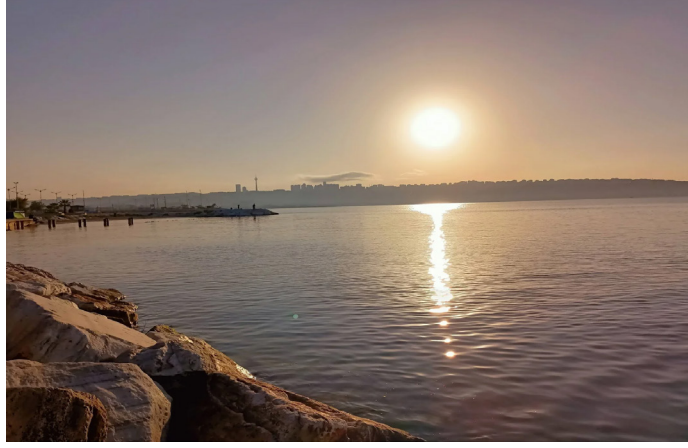
Bölgenin sosyal ve kültürel yapısını yansıtan diğer eserler de aynı tarihsel bütünlüğün parçalarıdır. Sokullu Mehmet Paşa Camii, 16. yüzyıl Osmanlı mimarisinin zarif örneklerinden biridir. Tek parça taştan oyulmuş minaresiyle dikkat çeker. Caminin yakınındaki Sultan Süleyman Çeşmesi, estetik detaylarıyla dönemin hayır anlayışını yansıtır. Yolcular için inşa edilen Kurşunlu Han ise Büyükçekmece'nin ticari canlılığının bir göstergesidir.

Mimar-sinan semtinin adı da bu tarihsel mirasla doğrudan ilişkilidir. Uzun yıllar köy statüsünde olan yerleşim, zamanla gelişerek belde kimliği kazanmış, ardından Büyükçekmece'ye bağlı mahalle hâline gelmiştir.

Semtin adının Mimar Sinan'a atfen benimsenmiş olması, mekân ile tarih arasındaki bağı bilinçli bir şekilde korunmak istendiğini göstermektedir.

Büyükçekmece'nin tarihsel kimliğini belirleyen bir diğer unsur ise göl ve denizle kurduğu ekonomik ilişkidir. Marmara Denizi ile Büyükçekmece Gölü arasında konumlanan bu alan, yüzyıllar boyunca balıkçılık ve küçük ölçekli kıyı ticareti açısından önemli bir geçim kaynağı olmuştur. Tatlı su ve deniz balıkçılığının birlikte gelişmesi, bölge halkının üretim kültürünü şekillendirmiştir. Böylece Büyükçekmece, yalnızca geçilen bir güzergâh değil; yaşayan, üreten ve ekonomik değer oluşturan bir merkez hâline gelmiştir. Cumhuriyet döneminde ise nüfus yapısı önemli bir dönüşüm yaşamıştır. Türkiye ile Yunanistan arasındaki mübadele sonrasında bölgeye yerleşen Müslüman Türk nüfus, Osmanlı'dan beri burada yaşayan halkla birlikte Büyükçekmece'nin toplumsal dokusu-

nu oluşturmuştur. Bu durum, semtin kültürel çeşitliliğini ve tarihsel sürekliliğini pekiştirmiştir. Sonuç olarak Mimar Sinan, yalnızca bir mahalle değildir. Antik Athyradan Osmanlı'nın mühendislik harikalarına, oradan Cumhuriyet dönemine uzanan

çok katmanlı bir tarihsel birikimi temsil eder. Coğrafi konumu, askerî geçmişi, mimari eserleri ve ekonomik üretim kültürüyle Mimar Sinan, İstanbul'un periferisinde kalmış bir yerleşim değil; kentin hafızasında süreklilik gösteren güçlü bir tarih alanıdır. Bu yönüyle Büyükçekmece Mimar Sinan, İstanbul'un tarih kokan semtleri arasında ayrıcalıklı ve özgün bir konuma sahiptir.

Elif Nil KÜNTEŞ

ZİFT VE MERMER

Boynumun arkasındaki o sert, kaskatı ağrı olmasa zamanın geçip geçmediğini gerçekten anlamayacaktım. İnsan saatlerdir aynı uyduruk tahta sandalyede, önündeki şu leş gibi dosyaya bakıp durunca gövdesi de oturduğu mobilyanın bir parçasına dönüşüyormuş demek ki.

Cağaloğlu'nun o dik, adamın nefesini kesen yokuşlarına kirli bir sis çökmüştü. Çatı katının dar penceresinden içeri sızan o nemli hava, masadaki bayat çay kokusuna karışıyordu. Aşağıda, sokakta bir yerlerde çöp kamyonunun gürültüsü vardı.

Parmaklarımın ucundaki ucuz bakkal kalemini masanın üzerindeki çizim kâğıdına bir kez daha bastırdım. Canım sıkıyordu. Kâğıdı ortadan ikiye yaran, simsiyah, kaba bir çizgi çektim. Öylece durdum sonra. Masanın üzerinde kenarları sararmış, müvekkillerin parmak izleriyle lekelenmiş eski bir dava dosyası, kapağı kırık bir hokka ve tik-takları çoktan susmuş köstekli bir cep saati duruyordu. Saat çalışmıyordu, zaten çalışsa da şu odada zamanın pek bir anlamı yoktu.

Yirmi dört saattir buradaydım. Arada bir gözümlü kâğıttan ayırıp kösedeki o tam ortasından çatlamış aynaya bakıyordum. Aynadaki yüz bana bir yabancı gibi geliyordu. Göz altlarım morarmıştı, şakaklarımdaki beyaz teller sanki son birkaç günde iyice fırlamıştı.

Bizim Fatih'teki o eski ahşap evde, büyükannem ne zaman beni kapının ortasında öylece dikiirken görse omzuma vururdu. "Kapı eşiğinde durma oğul," derdi, sesi hep o eski tütün kokusuyla gelirdi. "Ya içeri gir ya dışarı çık, ama asla ortada kalma. Ortada kalan adamı hiçlik yutar." Kadın haklıydı galiba. Kararsızlık insanı yavaş yavaş eritiyordu. Adımını atmadan önceki o son saniye var ya; hani ayağının havada, o belirsiz boşlukta asılı kaldığı an... İşte insan en çok orada ne yapacağını şaşırıyor. Ne arkada bıraktığın ev senindir artık ne de önünde uzanan o karanlık sokak.

Gece yarısını çoktan geçmişken kapının o eski ahşabı sarsacak kadar sertçe vurulmasıyla yerrimden sıçradım.

Sesimi çıkarmadım, "gir" falan da demedim ama kapı zaten arkasına kadar açıldı. İçeri giren Sina'ydı. Sina, benim yıllarca arkasında el pençe divan durduğum, bana büroda parıltılı bir gelecek vaat eden o adamdı. Yani beni o holdingin kirli işlerine ortak eden, o zavallı adamın hayatını kaydıran dosyanın altına imza attıran ortaktı.

Odanın tam ortasında durdu, burun kıvrarak etrafa, tozlu raflara baktı. Paltonun düğmelerini açıp masamın kenarına ilişti. "Hâlâ buradasın," dedi, sesi normalde olduğundan daha sakin. Ama o gözlerindeki 'akıllı ol' bakışını çok iyi biliyordum. "Dışarıda arabada bekliyorum Yekta. Telefonlarımı niye açmıyorsun? Yarın sabah adliye ne yapacağını konuşmamız gerek. Çocuk gibi davranmayı bırak artık, iş çığrından çıkıyor."

Elindeki kömür kalemi bırakmadım. Konuşurken boğazımın kuruluşundan sesim çatallandı: "Konuşacak bir şey kalmadı Sina. O çocuk işçinin dosyasını kapattığımız, o sahte bilirkşi raporlarını mahkemeye sunup dürüst bir adamı hapse gönderdiğimiz gün her şey bitti."

Sina derin bir nefes aldı, cebinden sigarasını çıkardı. Dumanı havaya üflerken, "Bak Yekta," dedi, sesi gayet pratik, gayet iş bitiriciydi. "O bir iş kazasıydı. Hukuk senin bu son dakika çıkan vicdan azaplarınla, ahlak derslerinle yürümez. Önündeki o holdingin gücünü bilmiyor musun sen? O imzalı kâğıt olmasaydı, o adamlar seni de beni de bu piyasadan siler atardı, ruhumuz bile duymazdı. Şimdi neyi değiştireceksin? Yarın o mermer basamaklardan çıkıp 'Ben suçluyum, rüşvet aldım' mı diyeceksin hakime? Seni parça parça ederler. Kariyerin, adın, her şeyin çöpe gider. Bunu mu istiyorsun?"

Masaya doğru eğildi. Sigarasının külü masadaki kâğıdımın üzerine düştü, üflemedi bile. Parmaklarıyla hafifçe omzuma vurdu: "O Boğazdaki restoranlarda holdingin parasıyla yemek yerken, altına verdikleri o lüks arabaya binerken vicdanın sızlamıyordu ama Yekta? Bu dünya dürüstleri sevmez, onları sadece çiğner ve kenara atar. Toparlan, yarın sabah her zamanki gibi işimizin başına geçelim. Konforunu bozma."

Parmaklarımı kirleten, tırnaklarımın arasına

dolan o kömür tozuna baktım. İçimden gülmek geldi. Karşımdaki adam bana hayatımı karartacak bir teklif sunarken bile o kadar şık, o kadar temiz ve rahattı ki... Onun ütülü pantolonuna, parıldayan saatine baktım, bir de kendi kırık dökük masama. Adalet denilen şey şu odada çıplaktı resmen, üşüyordu.

"Ben çok uzun süredir o kapının ortasındayım Sina," dedim, gözlerimi kaçırmadan. "Ve artık orada duramıyorum."

Sina'nın yüzündeki o babacan tavır bir anda silindi. Sigarasını masanın köşesinde, çizimimin tam üzerinde hırsıyla söndürdü ve ayağa kalktı. "Yarın o binanın kapısından içeri girdiğinde ne anlattırsan anlat," dedi, sesi artık buz gibiydi. "Arkanda tek bir delil bulamayacaksın. Kendi kendini yakarsın sadece. Karar senin."

Kapıyı arkasından sertçe çarparak çıktı. Ayak sesleri merdivenlerde yavaş yavaş kayboldu. Oda yeniden o eski sessizliğine gömüldü.

O gidince odada Sina'nın bıraktığı o pahalı sigara dumanı kaldı bir tek. Bir de zihnimin içindeki o gölge. O çocuk... Holdingin o merdiven altı, havasız atölyesinde tekstil makinelerinin arasında can veren o yırtık ceketli, donuk gözlü çocuk işçi. Bir zamanlar fakülteyken, kürsülere çıkıp haklarını savunacağıma dair kendime yeminler ettiğim o masumiyet... Çocuk sanki az önce Sina'nın çıkıp gittiği kapının tam eşliğinde durmuş, içeri girmeden bana bakıyordu. Gözlerinde öfke bile yoktu. Sadece duruyordu öylece. Bir ölünün o ağır, insanı ezen sessizliği vardı üzerinde.

O an anladım ki insanı asıl bitiren şey seçimin zorluğu değildi. İnsanı kahreden o iki karar arasında, kapı eşliğinde beklerken geçen o kuruyup giden zamandı. Ben artık o kapının ortasında beklemek istemiyordum.

Sis yavaşça Cağaloğlu'nun sokaklarından çekilirken, pencereden içeriye o çiğ sabah aydınlığı sızmaya başladı. İlk ışık, o tozlu kapı eşliğinin üzerine düştü. Havada uçuşan küçük toz zerrecikleri ışığın altında görünür oldu.

Ayağa kalktım. Bacaklarım uyuşmuştu, asırlardır bir sandalyede oturuyordum. Üzerimdeki kırışmış, rutubet kokan ceketimi düzelttim. Aynaya son bir kez baktım; bu defa gözlerimi kaçırmadan, tam o ortadaki çatlağa odaklanarak.

Masanın üzerindeki o uğursuz dava dosyasını aldım, sıkıca kapattım ve göğsüme bastırdım. Kırık kömür kalemimi ise masanın tam ortasında, o kâğıdı yırttığım derin yarığın içinde bıraktım. O kalem orada kaldı. Eski korkak hayatımın, o sessiz teslimiyetimin bir izi gibi.

Yavaş, kurşun gibi ağır ama emin adımlarla kapıya doğru yürüdüm. Kapı kolunu tuttum ve kendime doğru çektim. Önümde kentin gürültülü, acımasız, kirli ama her şeye rağmen gerçek olan o تنها sokağı uzanıyordu. Sokaktan geçen bir çöp kamyonunun motor sesi geliyordu uzaktan.

Tam orada durdum. Ayak uçlarım, kapı eşiğinin tam hizasındaydı. Büyükanemim o kuru sesi son bir kez zihnimde çınladı: "Ya içeri gir ya dışarı çık..."

Dudaklarımın kenarında hafif, neredeyse belirsiz bir tebessüm belirdi. İlk kez, o eşğin bir son olmadığını, aksine tek gerçek başlangıç olduğunu anlıyordu içimdeki ses. Eşik; korkakların sığınağıydı, cesurların ise üzerinden atlayıp kendi kaderini kendi elleriyle yazdığı bir çizgi. İnsan orada doğmazdı belki ama en çok orada yeniden insan oluyordu.

Sağ ayağımı kaldırdım. Boşlukta asılı kalan o son salise, sanki zamanı durdurdu. Ayağımı o çiğ sabaha, o sert asfaltta indirirken, içimdeki yükün hafiflediğini hissettim. İlk defa derin bir nefes aldım. Ya arafa düşecek ya da tarafımı seçecektim.

Dilşa Mehmetoğlu
İstanbul Erkek Lisesi 5. Tarık BUĞRA'nın İzinde

Liselerarası Öykü Yarışması
Jüri Teşvik Ödülü

MİRAY AYDIN İLE YAZMAK, OKUMAK VE HAYAT ÜZERİNE

Çağdaş Türk edebiyatının dikkat çeken isimlerinden Miray Aydın ile, okurların ilgiyle takip ettiği Ben Burada Yapamam adlı kitabı üzerine konuştuk. Yazarlık serüveninden edebiyatın dönüştürücü gücüne, yazma alışkanlıklarından gençlere tavsiyelerine uzanan samimi bir söyleşi gerçekleştirdik.

Ayliz A.: Yazarlık yolculuğunuz nasıl başladı?

Miray Aydın: Aslında bu süreç ergenlik yıllarıma dayanıyor. Çok günlük tutan biriydim. O dönem yaşadıklarımı doğrudan yazmak yerine isimleri ve olayları değiştirerek anlatıyordum. Şimdi dönüp baktığımda kurguya ilk adımımı o zaman attığımı düşünüyorum.

Lise yıllarında tiyatroyla tanıştım ve hayatım değişti. Tiyatro beni edebiyatla buluşturan sanat oldu. Bir oyunun temelinde metnin olduğunu fark ettim. İyi bir metin yoksa sahnede de güçlü bir etki oluşmuyor. Böylece okuma alışkanlığım gelişti ve yazıyla ilişkim derinleşti.

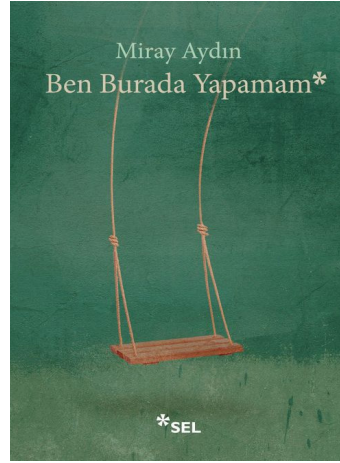
Hiçbir zaman “Bir gün kitabım yayımlansın” düşüncesiyle yazmadım. Sadece yazıyordum. Bir süre sonra yazdıklarımı bir dosya hâline getirip birkaç yayınevine gönderdim. Şanslıydım; ilk gönderdiğim yayınevi dosyamı kabul etti. Böylece ilk kitabım yayımlandı.

Evren Y.: Yazarken en güçlü motivasyon kaynağınız nedir?

Miray Aydın: Toplumsal olaylar, aile içi ilişkiler ve insan ilişkileri beni çok düşündürüyor. Bu konulara karşı bir tür takıntı geliştirdiğimi söyleyebilirim. İnsanların hayatındaki tikanlıkları, açmazları anlamaya çalışıyorum. Beni yazı masasına oturtan şey de bu merak ve dert edinme hâli.

Ayliz A.: Kendinizi nasıl bir yazar olarak tanımlarsınız?

Miray Aydın: Kendimi daha sakin ve gözlemci bir yazar olarak görüyorum. Kelimeleri özenle seçmeye ve okurun içinde bir sızı bırakmaya çalışıyorum. Günlük hayatın içinde fark edilmeyen küçük ayrıntılarla ilgileniyorum. İnsanların çoğu zaman önemsemediği kırılma anlarının aslında hayatımızda büyük etkiler yarattığını düşünüyorum.

Evren Y.: Ben Burada Yapamam kitabının çıkış noktası neydi?

Miray Aydın: Kitaptaki öyküleri bir araya getirirken ortak bir tema etrafında buluşturmak istedim. Suskunluk, konuşamama ve içine atma hâli dikkatimi çekiyordu. Zamanla bunun sadece bireysel

değil, toplumsal olarak da öğrenilmiş bir durum olduğunu fark ettim. Kitaptaki birçok öyküde bu tema doğal olarak ortaya çıkınca dosyayı bu eksende oluşturdum.

Ayliz A.: Kitabı yazarken sizi en çok zorlayan şey neydi?

Miray Aydın: Sadeleşmek. Ağır cümlelerden ve gereksiz süslemelerden uzak durmak istiyordum. Sadelik ile basitlik arasındaki çizgi çok ince. Benim için önemli olan, metni küçültürken etkisini kaybet-tirmemek. Hâlâ üzerinde en çok düşündüğüm konu bu.

“Bizi hayata bağlayan şey
heves ve
tutkularımızdır.”

“Herkes kendine
bir iyilik yapsın
ve sevdiği şeyi bulmak için
yola çıksın.”

Evren Y.: Lise çağındaki gençlerin kitabınızı okurken neyi fark etmelerini isterdiniz?

Miray Aydın: Açıkçası okurun ne hissetmesi gerektiğini söylemek istemem. Herkes bir kitaptan farklı şeyler alabilir. Umarım her okur, ihtiyaç duyduğu şeyi metnin içinde bulabilir.

Ayliz A.: Gençlerin kendilerini tanıma yolunda edebiyatın nasıl bir katkısı olduğunu düşünüyorsunuz?

Miray Aydın: Benim hayatımı çok değiştirdi. Edebiyat bir dönem yalnızlığımı çare oldu. İnsanların düşünme biçimlerini değiştirebilir, empati kurmalarını sağlayabilir. Ama bunları yapmak zorunda da değildir. Bazen sadece cümlelerin tınısını sevdiğimiz için okuruz. Bazen hayal kurmak için. Edebiyatın güzelliği biraz da burada.

Evren Y.: Yazarlığa başlamak isteyen gençlere en önemli tavsiyeniz ne olurdu?

Miray Aydın: Çok klişe olacak ama okumak. Ben okumadan yazamıyorum. Yazmak isteyen birinin düzenli bir okuma alışkanlığı edinmesi gerekiyor. Bunun yanında yazma pratiğini sürdürmek de çok önemli. Ne yazdığınızın önemi yok; günlük, şiir, öykü... Düzenli olarak yazmak kalemi güçlendiriyor.

Evren Y.: Okul dergimizi okuyan gençlere söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Miray Aydın: Umarım kendilerine iyi gelecek şeyi bulurlar. Bu edebiyat olabilir, müzik olabilir, spor olabilir ya da başka bir uğraş. Bizi hayata bağlayan şeyler heveslerimiz ve tutkularımızdır. Herkes kendine bir iyilik yapsın ve sevdiği şeyi bulmak için yola çıksın.

Röportaj:
Ayliz Arslan ve Evren Yılmaz

RENKLERİN ÖNEMİ

Çiçeklerin rengârenk olduğu, çimlerin yeşerdiği, hayvanların gülümsediği ve insanların mutlu yaşadığı küçük bir kasaba vardı. Bu kasabanın adı Mutluluk Kasabası'ydı. Yazın sıcak günlerinde, kasabanın en meşhur yerlerinden biri olan pastanenin önünde uzun kuyruklar oluşurdu. Bu pastane o kadar ünlüydü ki başka şehirlerden gelen insanlar bile burada alışveriş yapardı.

Kasabanın yine sessiz gecelerinden biriydi. Herkes yatağında mışıl mışıl uyuyordu. Uzun bir gecenin ardından sonunda sabah oldu. Fakat bu sabah diğerlerinden çok farklıydı. Güneş etrafı aydınlatmıyor, rengârenk çiçekler bile siyah görünüyordu. Her yer karanlık ve renksizdi.

Çünkü burası Mutluluk Kasabası'ydı. İnsanlar burada neşeyle yaşar, hayvanlar huzur içinde dolaşırdı. Ama o sabah herkes mutsuz görünüyordu.

Pastacı sabah uyandı, etrafına baktı ve gördükleri karşısında şaşkına döndü. Kırmızı gardırobu, yeşil komodini ve sarı kapısı bile siyah olmuştu. Ne yapacağını bilemedi. Yatağından kalktı, bir yudum su içti, ardından hazırlanıp dışarı çıktı.

Sokaklarda herkes neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Pastacı, bu olayın çözülmesi gerektiğini düşündü. Çünkü artık insanlar pastane ürünlerini almıyordu. Pastalar, kapkekler ve poğaçalar eskisi gibi ilgi görmüyordu.

Pastacı, bunun insanların mutsuz olmasından kaynaklandığını düşündü. O anda bir karar verdi. İnsanları yeniden mutlu etmeli ve yüzlerini güldürmeliydi.

Kasaba meydanında bir komedi tiyatrosu düzenledi. Herkesin güleceğini düşünüyordu fakat kimse gülmedi. Bunun üzerine insanlara eskiden ne kadar mutlu olduklarını anlattı. İnsanlar da durumun ciddiyetini fark etti ve birbirlerini mutlu etmeye çalışmaya başladılar.

Bir süre sonra renkler yavaş yavaş geri dönmeye başladı. Çiçekler yeniden rengârenk açtı, güneş tekrar parladı. O günden sonra kasabadaki insanlar, mutluluğun değerini hiç unutmamaya söz verdiler. Pastacı da müşterilerinin yeniden gülümsediğini görünce çok mutlu oldu.

Hatice ÖZMAN

BIRAK GİTSİN

Öğle sıcaklığının en yoğun olduğu vakitlerden biriydi. Ava, yatağında oturmuş tavana bakıyordu. Hava dışarı çıkmayacak kadar sıcaktı. Bu yüzden odasında vakit geçirecek bir uğraş bulması gerekiyordu.

Böyle zamanlarda aklına hep tek bir şey gelirdi: çizim yapmak. En sevdiği uğraş buydu. Masasının çekmecesinden kimsenin görmesine izin vermediği resimlerini çıkardı. Bu resimler onun için çok değerliydi çünkü hepsini, üç yıl önce vefat eden babasıyla birlikte çizmişti.

Babası öldükten sonra annesi onun hakkında konuşmayı pek istemiyordu. Ava da annesini üzmemek için bu konuyu açmıyordu. Ama o gün, eski çizimlere bakarken gözleri dolmaya başladı. Babasını çok özlemişti.

Bir süre sonra duygularını bastıramadı ve masasına oturup yazı yazmaya başladı. Saatlerce durmadan yazdı. O kadar dalmıştı ki havanın karardığını bile fark etmedi.

Bir süre sonra odası bunaltıcı gelmeye başladı. Biraz hava almak için balkona çıktı. Gökyüzüne baktığında sayısız yıldız gördü. Tam o sırada gökyüzünden parlak bir cismin aşağı doğru süzüldüğünü fark etti.

Önce bir tane, sonra bir tane daha...

Parlak cisimler sanki belirli bir yere düşüyordu. Ava merakla aşağı indi ve ışıkların düştüğü yere doğru yürümeye başladı. Kalbi hem korkudan hem heyecandan hızlı hızlı atıyordu.

Bir ağacın yanına geldiğinde etrafın tuhaf bir şekilde parladığını fark etti. Ağacın dalları hafifçe sallanıyordu. Sonra ince ve yumuşak bir ses duydu:

“Çocuğum, bir dileğini gerçekleştirmemi ister misin?”

Ava korkuyla etrafına baktı.

“Bunu yapan kim?” diye sordu.

“Ben,” dedi ağaç. “Bu şehrin en yaşlı ağacıyım.”

Ava şaşkınlık içindeydi.

“Gökyüzünden düşen o parlak şeyler neydi?” diye sordu.

Ağaç yavaşça cevap verdi:

“Onlar, hayallerini gerçekleştirmeden bu dünyadan ayrılan insanların umutlarıdır.”

Ava sessizce ağacı dinlemeye devam etti.

“Senin baban da onlardan biriydi,” dedi ağaç. “Ama o, sevgisini sana bırakmayı başardı.”

Ava’nın gözlerinden yaşlar süzüldü.

“Babamı geri getirmeyi çok isterdim...” dedi kısık bir sesle.

Ağaç bir süre sessiz kaldıktan sonra:

“Gerçekten istediğin şey bu mu?” diye sordu.

Ava düşündü. Babasını yanında görmek istiyordu ama onun mutlu olmasını da diliyordu. Sonunda başını kaldırdı.

“Hayır,” dedi. “Onun huzurlu olmasını istiyorum.”

Ağaç hafifçe parladı.

“İşte şimdi büyüdün,” dedi.

O anda Ava, babasının sevgisinin aslında hiçbir zaman kaybolmadığını hissetti. Eve döndüğünde aylar sonra ilk kez içindeki yükün hafiflediğini fark etti.

Ve o geceden sonra Ava, geçmişe tutunmak yerine güzel anılarıyla yaşamayı öğrendi.

Mutlu Son...

Elif KILINÇ

Şairlerin ve Sanatçıların İlham Kaynağı

K U Z G U N C U K

Tarih Kokan Bir Semt

İstanbul, tarih ve kültür bakımından oldukça zengin bir şehirdir. Her köşesinde ayrı bir hikâye gizlidir. Coğrafi konumu, nostaljik atmosferi ve tarihî geçmişiyle İstanbul, tarih boyunca sayısız kişinin gözbebeği olmuş, birçok imparatorluğa başkentlik etmiştir. İstanbul, pek çok semtiyle farklı hikâyeler barındırır ve tarihî değerler taşır. Bu semtlerden biri de Kuzguncuk'tur.

Kuzguncuk, İstanbul'un Anadolu Yakası'nda bulunan, Üsküdar'a bağlı bir semttir. Rengârenk evleri ve yemyeşil sokaklarıyla ünlüdür. Ayrıca Kuzguncuk, Musevilerin Anadolu Yakası'ndaki ilk yerleşim yeri olarak bilinir. Tarihî sokaklarıyla dikkat çeken semtte Cemil Molla Köşkü, Perihan Abla Sokağı, Fethi Ahmet Paşa Yalısı, Ekmek Teknesi Fırını ve Marko Paşa Köşkü gibi önemli yapılar bulunmaktadır. En çok ilgi çeken unsurlardan biri ise rengârenk Kuzguncuk evleridir.

Kuzguncuk'un eski adının, "altın kiremit" anlamına gelen "Hrisokeramos" olduğu bilinmektedir. Semt, Musevi, Ermeni, Rum ve Müslüman halkların bir arada yaşadığı kendine özgü bir yapıya sahiptir. Boğaziçi kıyısında yer aldığı için tercih edilen bir semt olsa da nüfusu azdır ve turist yoğunluğu daha fazladır. Genellikle gezmek için ziyaret edilir; yaşamayı tercih edenlerin sayısı daha azdır. Bunun başlıca nedenleri sokaklarının dar olması ve yaşam alanlarının sınırlı olmasıdır.

Sonuç olarak Kuzguncuk, İstanbul'un tarihî ve kültürel zenginliğini yansıtan, geçmiş ile bugünü bir arada sunan semtlerden biridir. Küçük bir semt olmasına rağmen tarihî dokusu, kültürel çeşitliliği ve kendine özgü güzelliğiyle büyük bir ilgi görmektedir. Kuzguncuk yalnızca gezilecek bir yer değil, aynı zamanda İstanbul'un tarihini ve kültürünü anlamak için önemli bir duraktır. Tarihin izlerini günümüze taşıyan bu semt, bize tarih ve kültürün önemini en güzel şekilde anlatmaktadır. Bu nedenle Kuzguncuk, İstanbul'un en değerli ve en tarihî semtlerinden biri olarak öne çıkmaktadır.

Azra Narin SANCAKLI

EVİM BÜYÜKÇEKMECE

Geçmişten gelen öyküm
Tarihte vardır kültürüm
Mirastır bana, Mimar Sinan Köprü'm
Benzersiz Büyükçekmece'm

Deniz bir gözüm
Göl diğer gözüm
Atatürk gibi mavi gözlüm;
Sevgi budur, Büyükçekmece'm

Oyun parklarım, ağaçlarım
İnsanlar ile dost hayvanlarım
İşte ben burada varım:
Her haliyle Evim Büyükçekmece'm

Büyükçekmece Belediyesi
Büyükçekmece Konulu Şiir Yarışması Birincisi
İlke TELGEREN

TEK TİPLEŞME

DÜŞÜNÜN... BİR SABAH UYANDIĞINIZDA HERKESİN SİZİNLE AYNI DÜŞÜNDÜĞÜ, AYNI KONUŞTUĞU BİR DÜNYADA YAŞADIĞINIZI...

Herkes aynı, kimse farklı değil. Sizce böyle bir dünyada gerçekten ilerleme olabilir mi? İşte tek tipleşme tam olarak bu: farklılıkların yavaş yavaş kaybolması...

Tek tipleşme arttıkça insanlar kendi sesini kaybeder. Tek tipleşen toplum söylemez, konuşmaz; yalnızca tekrar eder. Çünkü herkes aynı düşünüyorsa kimse gerçekten düşünmüyor demektir. Aslında bunu günlük hayatımızda bile görebiliriz. Son zamanlarda nereye baksak herkeste aynı tarzı görüyoruz. Herkes aynı markayı, aynı modeli tercih ediyor. Sosyal medyada aynı paylaşımlar, aynı akımlar, aynı düşünceler tekrar tekrar karşımıza çıkıyor. Belki de gerçekten beğendikleri için değil, herkes kullandığı için tercih ediyorlardır. Bu küçük

gibi görünen durum, aslında tek tipleşmenin bir yansımasıdır.

Zamanla insanlar farklı olmaktan çekinir hâle gelir. “Ya dışlanırsam?” korkusu, insanları kendileri olmaktan uzaklaştırır. Oysa farklılık bir eksiklik değil, zenginliktir. Her insanın kendine özgü düşünceleri, zevkleri ve bakış açıları vardır. Bu çeşitlilik, toplumu güçlü kılar.

Kısacası tek tipleşme, farkında olmadan bizi kendimizden uzaklaştıran bir durumdur. Herkes gibi olabilmek kolaydır fakat asıl önemli olan kendimiz olabilmemizdir. Farklı düşünmekten ya da farklı görünmekten korkmamalıyız. Çünkü bizi biz yapan şey, başkalarına benzememiz değil; kendimize ait olabilmemizdir.

Unutmayalım ki herkesin aynı olduğu bir dünyada kimse gerçekten kendisi değildir. Peki, biz gerçekten kendimiz olarak mı yaşıyoruz, yoksa fark etmeden başkalarının bir kopyasına mı dönüşüyoruz?

Betül Sahra TERZİ

SİRRİN İSTİLASI: GÜMÜŞTEN BİR İNFİSAL

Sessiz bir uçurumdur, sızar odanın tenine,
Önce gözlerini yutar, sonra o mahcup kimliğini.
Bir cıva uykusu uyanır camın soğuk rahminde,
Soyar ruhundan, kuşandığın o eğreti benliğini.

Baktığın o çehre; bir hâtıranın zehirli tortusu,
Gümüş uykularda boğulmuş bir çocuk çılgılığı.
Ayna; zamanın dilsiz, merhametsiz ordusu,
Mühürler kirpiklerine o kadim ve kör karanlığı.

Ne içindeyim bu sırrın, ne de kıyısında bu anın,
Donmuş bir nehir gibi sızıyor suretim camdan.
Ruhumun o ürkek, o dilsiz ve ıslak bakışında,
Kendi gurbetine düşer esaretim, bu akşamdan.

Bana sustuklarımı bir tokat gibi iade et,
Gerek yok artık başka bir cellada, bir hakeme;
Bakışlarımın bittiği yerde, asıl sürgün nükseder.
Vursam! Bin parçaya bölünüp dağılsa bu an,

Hangi kırık söküp atar kalbimdeki o koru?
Ayna; ey soğuk taş, ey dilsiz ve kör tercüman,
Hangi yüzün gerçektir, söyle, nedir bu soru?
Çünkü her bakışta kendi ölüsünü öper insan.

Sırrı döküldükçe çıplak kalır, o mağrur enkazımız,
Hangi yalanı silecek, camdaki bu dilsiz lisan?
Aynalar sustuğunda başlar, o en derin sızımız;
Şimdi bu gümüş çarşıta, çivilenmiş bekliyorum.

Kendime en uzak yoldur, bu sırrın içinden geçmek,
Bir yüzü bin parçaya bölüp yine ekliyorum;
Zordur ayna karşısında, kendi ruhunu seçmek.
Kır bu hayali artık! Dökülsün yere tüm maskeler,
Kalsın geriye sadece o sarsılmaz, yalın hakikat.
Ayna dursa da yerinde, sığmaz oraya bu öfkeler;
Asıl yüzün; kapandığında gözlerin, başlar hayat.

Terakki Vakfı Okulları Sözcüklerle Dans
26. Şiir Festivali Liselerarası Şiir Yarışması İstanbul Üçüncüsü
Dilşa MEHMETOĞLU

AY IŞIĞINDA KALAN

Birbirimize yazdığımız mektuplar
Koparmıyor bizi birbirimizden.
Akşamüstü ay ışığında esen rüzgâr bile
Ayıramaz bizi bir ömürden.
Gül yaprağı ve dal gibiyiz adeta;
Her saniye, her güzellikte
Baktığımda sana
Bir gün sensiz kalacağımı düşünmek
Kıyıya vuran dalgalar gibi boğuyor beni.
Bir gölge girerse aramıza
Büyür keder ağaçları.
Hem sensizlik zor,
Hem de o ağaçların arasında kaybolacağımı bilmek.
Ama seni düşündükçe
Canlanıyor içimde bir güneş ışığı.
Bir kuş geçse o ağaçların arasından,
Yazıyorum sensizlik duygusuyla
Sessizce büyüyen o gölgeyi.
Buz tutar bazen birbirimizi anlamayan kalpler,
Ama yine de
Birbirine çarpmaya devam eder
İki yalnız kalp.

Elif YILDIRIM

DÜŞÜNENLERİN İZİNDE...

Lise öğrencilerimiz bu yıl Hisar Okulları tarafından düzenlenen 5. Düşünenlerin İzinde Sempozyumuna katılarak akademik ve düşünsel bir paylaşım ortamında yer alma fırsatı buldular. Farklı okullardan öğrencilerin bir araya geldiği sempozyumda, edebiyat, felsefe, tarih ve sosyal bilimler gibi alanlarla ilişkilendirilen çeşitli metinler ve düşünceler üzerine oturumlar gerçekleştirildi.

Öğrencilerimiz hazırladıkları sunumlarla farklı türlerdeki eserleri inceleyerek yorumlama, tartışma ve değerlendirme becerilerini geliştirdiler. Oturumlar boyunca yalnızca düşüncelerini ifade etmekle kalmayıp farklı bakış açılarını dinleme ve akademik bir tartışma kültürü içinde yer alma deneyimi de kazandılar.

Sempozyum, öğrencilerimizin araştırma yapma, eleştirel düşünme, sunum hazırlama ve topluluk önünde konuşma becerilerini geliştirmelerine katkı sağladı. Aynı zamanda farklı okullardan öğrencilerle bir araya gelerek fikir alışverişinde bulunmalarına ve yeni düşünsel ufuklar kazanmalarına olanak tanıdı.

Öğrencilerimizin bilgi üretmenin ve paylaşmanın değerini deneyimledikleri bu anlamlı etkinlik, öğrenmenin sınıf sınırlarının ötesine taşındığını bir kez daha gösterdi. Düşüncenin, sorgulamanın ve akademik merakın merkezde olduğu bu deneyim, öğrencilerimiz için değerli bir kazanım oldu.

21. KİTAP FUARI VE SÖYLEŞİ GÜNLERİ

Eylemsiz Merhamete Karşı Edebiyat

Türk Dili ve Edebiyatı - Türkçe Bölümü olarak bu yıl büyük bir heyecanla düzenlediğimiz 21. Kitap Fuarı ve Söyleşi Günleri, 1-3 Nisan 2026 tarihleri arasında öğrencilerimizi kitaplarla, yazarlarla, sanatla ve düşünceyle buluşturdu. Her yıl geleneksel olarak gerçekleştirdiğimiz bu özel etkinlik, bu yıl “Eylemsiz Merhamete Karşı Edebiyat” temasıyla hayat buldu.

Çağımızda insan, dünyanın dört bir yanındaki acılara saniyeler içinde tanıklık edebiliyor; görüyor, duyuyor, üzülmüyor. Ancak çoğu zaman bu duygular bir davranışa dönüşmeden geçip gidiyor. Bizler bu yıl kitap şenliğimizde tam da bu sessiz çelişkiyi görünür kılmak istedik. Çünkü inanıyoruz ki edebiyat, yalnızca duygulandırarak değil; insanı düşündüren, vicdanı uyanıran ve harekete çağıran güçlü bir sestir.

Şenlik süresince okulumuza kurulan kitap stantları, öğrencilerimizin yoğun ilgisiyle karşılandı. Farklı yayınevlerinden yüzlerce kitap öğrencilerimizle buluştu; öğrencilerimiz yeni yazarlar keşfetti, uzun zamandır okumak istedikleri eserleri edinme fırsatı buldu. Koridorlarımızda kitaplar konuşuldu, tavsiyeler paylaşıldı, sayfalar arasında yeni dünyalar açıldı.

Program kapsamında farklı yaş gruplarına hitap eden yaratıcı okuma, drama ve atölye çalışmaları düzenledik. Anaokulu öğrencilerimiz için hazırladığımız Masal Etkinliği, çocuklarımızın hayal dünyasını renklendirdi.

1. sınıf öğrencilerimiz, yazar Banu Kırgız ile “Kütüphane Faresi” yaratıcı okuma etkinliğine

de buluşarak kitap sevgisini neşeli bir yolculukla deneyimledi.

2. sınıf öğrencilerimiz “Göbeklitepe Oyun Parkı” yaratıcı drama etkinliğine katılırken, yine

2. sınıf öğrencilerimiz yazar Gökçe Demirelli Duran ile “Yağmur Yağdırmaktan Korkan Bulut” yaratıcı okuma buluşmasında bir araya geldi. Çocuklarımız hikâyelerin yalnızca okunmadığını, aynı zamanda yaşanabildiğini gördü.

2.sınıf öğrencilerimiz için düzenlediğimiz “Oyun Cumhuriyeti” yaratıcı drama etkinliği, öğrencilerimizin hayal gücü ve takım çalışması becerilerini geliştiren eğlenceli bir deneyime dönüştü.

3. sınıf öğrencilerimiz, çağdaş çocuk edebiyatının önemli isimlerinden Miyase Sertbarut ile çevrim içi olarak gerçekleştirilen “Pamir’in Parmakları” yaratıcı okuma buluşmasına katıldı. Öğrencilerimiz, yazarla doğrudan iletişim kurmanın heyecanını yaşadı.

4. sınıf öğrencilerimiz için doğa ve insan ilişkisini merkeze alan “Son Bahçe: Doğa Konuşurken Biz Neredeyiz?” etkinliğini gerçekleştirdik. Ayrıca yazar Füsun Çetinel, “Son Bahçe” kitabı üzerine öğrencilerimizle yaratıcı okuma buluşmasında bir araya geldi.

5. sınıf öğrencilerimiz “İstanbul’un Şifre Avcıları” Okuma Atölyesi ile şehrin tarihî ve kültürel zenginliklerini keşfetti. 5. sınıf öğrencilerimizle gerçekleştirdiğimiz “Son Kara Kedi: Okuma Çemberi” etkinliklerinde öğrencilerimiz okudukları me-

tinleri yorumladı, karakterleri tartıştı ve ortak okuma deneyiminin keyfini yaşadı.

Beril Ovayurt, **6. sınıf öğrencilerimizle** “Dünyanın Merkezine Yolculuk” yaratıcı drama çalışmasını gerçekleştirerek öğrencilerimizi macera ve hayal gücü dolu bir sahne deneyimiyle buluşturdu.

7.sınıf öğrencilerimiz için düzenlediğimiz “Çocuklar Mutlu Son İstiyor” etkinliği, edebiyatta son kavramı üzerine düşündürülen verimli tartışmalara sahne oldu. Ayrıca öğrencilerimiz, yazar Çiğdem Odabaşı ile “Rüzgârı Dizginleyen Çocuk” yaratıcı okuma buluşmasında bir araya gelerek cesaret, mücadele ve umut üzerine konuştular.

8. sınıf öğrencilerimiz, yazar Luigi Balcerini ile “Adı Sıfır” Yazar-Okur Buluşmasında buluştu. Öğrencilerimiz, kitabın yazarıyla doğrudan sohbet etme ve merak ettiklerini sorma fırsatı yakaladı.

9. sınıf öğrencilerimiz için hazırladığımız “Donkişotluk Yapma” Karakter Analizi Atölyesi, klasik edebiyat kahramanlarını günümüz bakışıyla yeniden yorumlama imkânı sundu. Öğrencilerimiz idealizm, gerçeklik ve bireysel mücadele kavramları üzerine düşündüler.

10. sınıf öğrencilerimizle gerçekleştirdiğimiz “Dönüşüm’ün Altı Yüzü” etkinliğinde Franz Kafka’nın unutulmaz eseri farklı açı-

lardan ele alındı. Yabancılaşma, aile ilişkileri, modern insanın yalnızlığı ve toplum baskısı üzerine dikkat çekici yorumlar ortaya çıktı.

11.sınıf öğrencilerimiz için hazırladığımız “Sayfadan Perdeye: Fatih-Harbiye” Okuma-İzleme Atölyesi, edebî metin ile görsel anlatım arasındaki ilişkiyi değerlendirme fırsatı sundu. Öğrencilerimiz romanın farklı uyarlamalarını karşılaştırarak eleştirel bakış geliştirdi.

Fuarımızın en değerli bölümlerinden biri de söyleşi programları oldu. Didem Bayındır ile Okumak Üzerine Söyleşi, lise öğrencilerimizle kitapların insan hayatındaki dönüştürücü etkisini konuştuğumuz özel bir buluşmaya dönüştü. İshak Reyna ile gerçekleştirdiğimiz söyleşi ise öğrencilerimize şiir, dünya edebiyatı, seçki hazırlama süreçleri ve okuma kültürü üzerine zengin bir perspektif sundu.

Fuarımızın en anlamlı anlarından biri ise “**Karanlıkta Ses Olmak**” Şiir Dinletisi ile birlikte gerçekleştirdiğimiz 5. Geleneksel Âşık Veysel’i Anma Şiir Yarışması Ödül Töreni oldu. Bu yıl “**Karanlıkta Rengarenk Görmek**” temasıyla düzenlenen yarışmada öğrencilerimizin kaleminden çıkan şiirler umut, insanlık ve dayanışma duygularını yansıttı. Şiir dinletisinde yükselen her ses, fuarımızın temasını daha da anlamlı kıldı.

Türk Dili ve Edebiyatı - Türkçe Bölümü olarak bu üç gün boyunca yalnızca etkinlikler düzenlemedik; öğrencilerimizin düşünmesini, hissetmesini, soru sormasını ve kitaplarla güçlü bağlar kurmasını amaçladık. Çünkü inanıyoruz ki bir okulda kitaplara yer açmak, aynı zamanda vicdana, hayale ve geleceğe yer açmaktır.

21. Kitap Fuarı ve Söyleşi Günleri’ne katkı sunan tüm öğretmenlerimize, öğrencilerimize, konuk yazarlarımıza, yayınevlerine ve emeği geçen herkese gönülden teşekkür ederiz.

Yeni kitaplarda, yeni cümlelerde ve yeni buluşmalarda yeniden görüşmek dileğiyle...

KARANLIKTA SES OLMAK

Türk Dili ve Edebiyatı - Türkçe Bölümü olarak hazırladığımız “Karanlıkta Ses Olmak” Şiir Dinletisi, bu yılki kitap fuarımızın temasını kalpten kalbe taşıyan özel bir buluşma oldu.

MİMAR SİNAN
EĞİTİM KURUMLARI

EYLEMSİZ MERHAMETE KARŞI
EDEBİYAT

21. KİTAP FUARI VE
SÖYLEŞİ GÜNLERİ

“KARANLIKTA SES OLMAK”
Şiir Dinletisi
ve
5. Geleneksel
Aşık Veysel'i Anma Şiir Yarışması
Ödül Töreni

5. 6 ve 7. Sınıflar
9. 10 ve 11. Sınıflar

1 Nisan 2026 Çarşamba

13.40 - 14.20
14.30 - 15.10

Konferans Salonu

Türk Dili ve Edebiyatı - Türkçe Bölümü

“Eylemsiz Merhamete Karşı Edebiyat” düşüncesiyle hazırlanan dinletimizde, şiirin yalnızca sözcüklerden değil; vicdandan, hafızadan ve insana dair en derin duygulardan oluştuğunu bir kez daha hatırladık.

Program boyunca kimi dizelerde insan acısına tanıklık ettik, kimi dizelerde yalnızlığın sessizliğini duyduk. Bazı şiirler bizlere unutulana merhameti hatırlattı, bazıları ise umudun en zor zamanlarda bile nasıl filizlendiğini gösterdi. Her sözcük, kalabalıklar içinde susan insanın yerine konuştu; her dize, içimizde saklı kalan duygulara dokundu.

Şiirin gücü tam da burada kendini gösterdi. Bazen tek bir mısra, uzun konuşmaların anlatamadığını anlattı. Bazen bir ses, kararan dünyaya yeniden insan sıcaklığı taşıdı. Çünkü şiir, yalnızca okunan değil; hissedilen, düşündüren ve insanı değiştiren bir sestir.

“Karanlıkta Ses Olmak”, yalnızca bir dinleti değil; duyarsızlığa karşı yükselen ortak bir yürek sesi oldu. Emegi geçen tüm öğrencilerimize ve öğretmenlerimize teşekkür ediyor, şiirin insanı çoğaltan ışığının hep sürmesini diliyoruz.

ELİMİZ KOLUMUZ BAĞLI

Teknolojinin hayatımızdaki yeri ne? Bizi yakınlaştırırken aynı zamanda uzaklaştırıyor olabilir mi? Yaratıcı Drama Kulübü öğrencilerimiz, “Elimiz Kolumuz Bağlı” adlı oyunla bu soruların peşine düştü.

Günlük yaşamın vazgeçilmez bir parçası haline gelen, teknolojiye eğlenceli ve eleştirel bir bakış sunan oyunumuz, izleyicilerimizi hem güldürdü hem de düşündürdü. Öğrencilerimizin özverili çalışmalarıyla sahneye taşınan bu renkli oyun ekranların arasında kaybolan iletişimi, dostluğu ve gerçek yaşam deneyimlerini sorgularken, teknolojinin bilinçli kullanımının önemine dikkat çekti. Sahnedeki enerjileri, başarılı performansları ve verdikleri güçlü mesajla büyük alkış alan öğrencilerimiz, tiyatronun düşündürürken eğlendiren gücünü bir kez daha ortaya koydu.

Oyun boyunca günlük yaşamlarımızda sıkça karşılaştığımız durumları sahnede görme fırsatı bulurken kendimizi de sorguladık. Ekip çalışmasının, disiplinli hazırlık sürecinin ve yaratıcılığın ürünü olan bu başarılı sahneleme, Yaratıcı Drama Kulübümüzün unutulmaz çalışmalarından biri olarak yerini aldı.

Emeği geçen tüm öğrencilerimizi gönülden kutluyor, sanatın hep yolunuzu aydınlatmasını diliyorum.

Yaratıcı Drama-Tiyatro Öğretmeni

MASKELİ TİYATRO: İKİ EFENDİNİN UŞAĞI

Lise Tiyatro Kulübü, bu yıl dünya tiyatro tarihinin önemli eserlerinden biri olan Carlo Goldoni'nin İki Efendi'nin Uşağı adlı oyununu seyirciyle buluşturdu. Köklerini geleneksel İtalyan halk tiyatrosu Commedia dell'arte'den alan eser; maskeleri, canlı temposu, yanlış anlamalara dayanan olay örgüsü ve unutulmaz karakterleriyle yüzyıllardır sahnelenmeye devam etmektedir. Sokaklarda doğan ve halkın yaşamından beslenen bu tiyatro geleneği, seyirciyle kurduğu güçlü bağ, fiziksel komedisi ve renkli karakterleriyle dünya tiyatro tarihine önemli katkılar sunmuştur.

Carlo Goldoni, Commedia dell'arte'nin doğaçlamaya dayalı yapısını korurken ona güçlü metinler ve derinlikli karakterler kazandırarak tiyatro sanatında önemli bir dönüşüm gerçekleştirmiştir. Ancak Goldoni'yi büyük yapan yalnızca eserleri değildir. O, kendisinden önce yaşamış 17. yüzyılın büyük Fransız komedi ustası Moliere' e duyduğu hayranlığı her zaman dile getirmiş, sanatın gelişiminin ancak geçmişin ustalarından öğrenmekle mümkün olduğuna inanmıştır.

Bu yönüyle Goldoni, gerçek sanatçının yalnızca üreten değil, aynı zamanda öğrenmeye devam eden, kendinden önceki sanatçılara saygı duyan ve sanatını sürekli geliştirmeye çalışan kişi olduğunu göstermektedir. Öğrencilerimiz de bu eseri sahneye taşıırken yalnızca bir tiyatro oyununu canlandırmadılar; aynı zamanda yüzyılları aşan bir tiyatro geleneğini deneyimlediler. Provalar boyunca ekip çalışmasını, disiplinli üretimi, paylaşmayı ve birlikte başarmanın mutluluğunu yaşadılar. Sahne üzerinde olduğu kadar sahne arkasında da emek, sabır ve dayanışmanın önemini keşfettiler. Sanatın bireyi geliştiren, özgüven kazandıran ve farklı bakış açılarıyla buluşturan gücünü yakından deneyimleme fırsatı buldular. İki Efendi'nin Uşağı, yalnızca güldüren bir komedi değil; insan doğasını, hırsları, zaafı ve mutluluk arayışını eğlenceli bir dille anlatan evrensel bir eserdir.

Öğrencilerimizin özverili çalışmaları ve seyircilerimizin değerli desteği sayesinde bu klasik eser bir kez daha sahnede hayat buldu. Sanatın insanları bir araya getiren, düşündürdüren ve aynı zamanda neşelendiren gücünü paylaşabildiğimiz için mutluyuz. Bu güzel deneyimin, öğrencilerimizin sanatla kurdukları bağı güçlendirmesini ve yaşamları boyunca onlara ilham vermesini diliyorum.

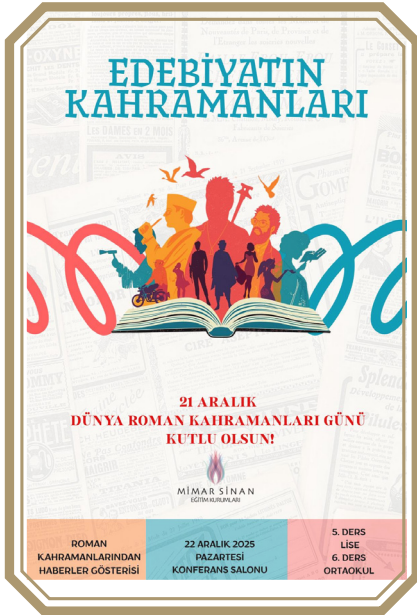
Yaratıcı Drama-Tiyatro Öğretmeni
Nazlı Erden BOZYEL

R O M A N K A H R A M A N L A R I A R A M I Z D A Y D I . . .

Her yıl 21 Aralık'ta kutlanan Dünya Roman Kahramanları Günü'nü bu yıl öğrencilerimizin hazırladığı renkli bir canlandırma gösterisiyle kutladık. Edebiyatın sayfalarından çıkarak sahneye taşınan kahramanlar, izleyicilerimizi farklı dönemlere ve farklı dünyalara götürdü. Bay C'nin yalnızlığı ve arayışı, Feride'nin cesareti ve idealizmi, Küçük Prens'in sade ama derin bakışı, Harry Potter'ın dostluk ve mücadele dolu serüveni sahnede yeniden hayat buldu. Türk edebiyatının unutulmaz karakterlerinden Bihruz Bey ve Periveş, yanlış Batılılaşmanın ironik dünyasını izleyicilerle buluştururken; Don Kişot, hayallerinin peşinden gitmekten vazgeçmeyen tavrıyla salondaki herkese ilham verdi.

Öğrencilerimizin büyük emek ve özveriyle hazırladığı bu etkinlik, edebiyatın yalnızca okunan değil, yaşanan ve paylaşılan bir deneyim olduğunu bir kez daha gösterdi. Roman kahramanları bir günlüğüne aramızda dolaştı; bizlere hayal kurmanın, sorgulamanın ve insanı anlamanın değerini yeniden hatırlattı. Edebiyatın unutulmaz karakterleriyle bulduğumuz bu özel gün, öğrencilerimizin ve izleyicilerimizin hafızasında güzel bir anı olarak yerini aldı.

M S K K Ü T Ü P H A N E

Okuyan, Düşünen, Üreten Bir Yaşam Alanı

MSK Kütüphane olarak bu yıl da öğrencilerimizi yalnızca kitaplarla değil; düşünceyle, hayal gücüyle ve üretimle buluşturan canlı bir öğrenme ortamı oluşturmanın mutluluğunu yaşadık. Kütüphanemiz, sessiz raflardan ibaret bir alan değil; merakın büyüdüğü, fikirlerin paylaşıldığı, yaratıcılığın cesaret bulduğu bir yaşam alanı olmaya devam etti. Yıl boyunca anaokulundan liseye kadar tüm yaş gruplarına yönelik çok sayıda etkinlik, atölye ve okuma çalışması gerçekleştirdik. Küçük yaş gruplarında masal saatleri, yaratıcı okuma etkinlikleri, kitapla ilk tanışma çalışmaları ve hayal gücünü destekleyen uygulamalarla öğrencilerimizin kitaplarla güçlü bir bağ kurmalarını amaçladık. Hikâyeler kimi zaman oyun oldu, kimi zaman resme dönüştü, kimi zaman da çocuklarımızın kendi cümleleriyle yeniden yazıldı.

İlkokul öğrencilerimizle şiir-görsel eşleştirme etkinlikleri, masal kurma çalışmaları, kitap ayırıcı atölyeleri, yaratıcı drama uygulamaları ve tema odaklı okuma saatleri düzenledik. Öğrencilerimiz okuduklarını yorumladı, düşündüklerini ifade etti ve kitapların yalnızca okunacak değil, birlikte yaşanacak dünyalar sunduğunu keşfetti.

Ortaokul öğrencilerimizle okuma çemberleri, karakter inceleme çalışmaları, tartışma atölyeleri, yaratıcı yazma etkinlikleri ve tematik kitap buluşmaları gerçekleştirdik. Öğrencilerimiz bir kitabın kahramanını sorguladı, bir öykünün sonunu yeniden yazdı, şiirlerin içindeki duyguları birlikte çözümledi. Her çalışma, onların eleştirel düşünme ve kendini ifade etme becerilerini geliştirmeyi amaçladı.

Lise öğrencilerimizle edebî eser çözümlemeleri, yazar dosyaları, roman karakterleri üzerine tartışmalar, şiir okumaları ve okuma-izleme atölyeleri gerçekleştirdik. Öğrencilerimiz klasik ve çağdaş eserler üzerinden düşünme, yorumlama ve metinler arası bağ kurma fırsatı buldu.

Kütüphanemiz yıl boyunca yalnızca ders içi çalışmalarla değil; yarışmalar, sergiler, özel gün etkinlikleri ve kültürel projelerle de yaşayan bir merkez oldu. Cumhuriyet Bayramı, 10 Kasım, Dünya Şiir Günü, Kütüphaneler Haftası gibi özel günlerde hazırladığımız tematik köşeler ve sergiler öğrencilerimizin yoğun ilgisini gördü.

Ayrıca öğrencilerimizin yazma cesaretini desteklemek amacıyla öykü, şiir ve düşünce üretimlerine alan açtık; okul etkinliklerinde ve dergi çalışmalarında onların sesine yer verdik. Çünkü inanıyoruz ki okuyan öğrenci kadar yazan öğrenci de güçlenir.

MSK Kütüphane, bu yıl da yalnızca kitap ödünç alınan bir yer değil; öğrencilerin kendi-

ni keşfettiği, sorular sorduğu, hayal kurduğu ve birlikte ürettiği bir merkez oldu. Her rafın ardında yeni bir dünya, her masanın etrafında yeni bir fikir, her öğrencide yeni bir potansiyel olduğuna inanmaya devam ediyoruz.

Bu güzel yolculukta bizimle olan tüm öğrencilerimize, öğretmenlerimize ve velilerimize teşekkür ediyoruz. Yeni kitaplarda, yeni fikirlerde ve yeni buluşmalarda görüşmek dileğiyle...

GEZİLERİMİZ

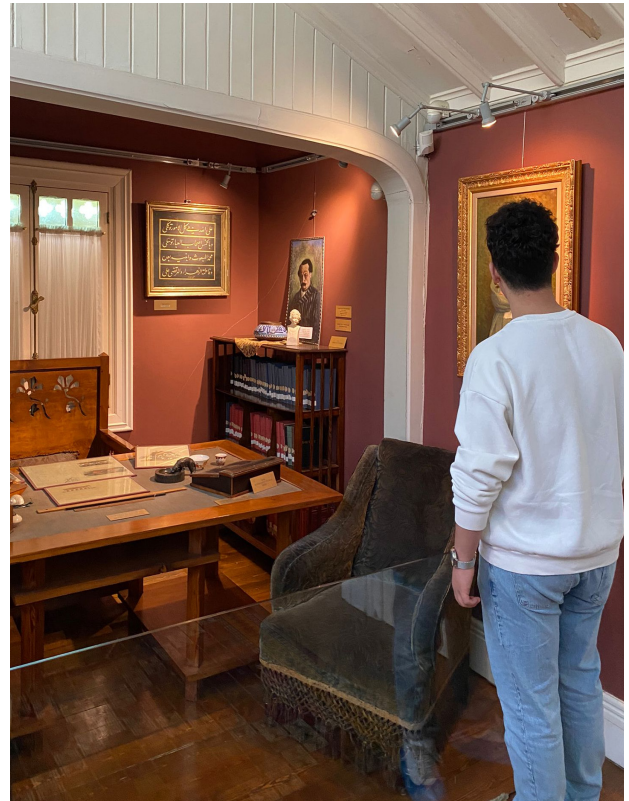

AHMET HAMDİ TANPINAR EDEBİYAT MÜZE KÜTÜPHANESİ

7. sınıf öğrencilerimizle Türk edebiyatının önemli isimlerinden Ahmet Hamdi Tanpınar'ın anısını yaşatan Ahmet Hamdi Tanpınar Edebiyat Müze Kütüphanesini ziyaret ettik. Öğrencilerimiz müze kütüphanede yer alan eserleri ve edebiyat tarihimize ışık tutan arşiv materyallerini inceleme fırsatı buldu. Tanpınar'ın yaşamı, eserleri ve Türk edebiyatındaki yeri hakkında da bilgi edinen öğrencilerimiz, edebiyatın izlerini yerinde görmenin heyecanını yaşadı. Kitaplar ve edebiyatla çevrili bu özel mekân, öğrencilerimizin kültürel ve sanatsal farkındalıklarını geliştiren değerli bir deneyim sundu. Gezi boyunca geçmişle bugün arasında kurulan bağlar, edebiyatın yaşayan bir miras olduğunu bir kez daha gösterdi.

TEVFİK FİKRET EVİ

10. ve 11. sınıf öğrencilerimizle edebiyat ve doğayı bir araya getiren özel bir gezi gerçekleştirdik. İlk durağımız olan Emirgan Korusunda öğrencilerimiz, İstanbul'un doğal ve tarihî güzellikleri eşliğinde keyifli bir keşif yolculuğuna çıktı. Ardından Servetifünun edebiyatının önemli isimlerinden Tefik Fikret'in Aşiyan'daki evini ziyaret ederek şairin yaşamına, eserlerine ve dönemin edebiyat dünyasına yakından tanıklık ettiler. Edebiyat tarihimizin izlerini yerinde görmek, öğrencilerimiz için derslerde öğrenilen bilgileri somutlaştıran değerli bir deneyim oldu. Doğa ile kültürün iç içe geçtiği bu gezi, hafızalarda güzel izler bıraktı.

ULUSAL BAĞIMSIZLIK VE KURTULUŞ MÜZESİ ATATÜRK DEVRİMLERİ MÜZESİ

5. sınıf öğrencilerimizle Büyükçekmece'de bulunan Ulusal Bağımsızlık ve Kurtuluş Müzesi ile Atatürk Devrimleri Müzesine anlamlı bir gezi gerçekleştirdik. Öğrencilerimiz, Milli Mücadele dönemine ait belge, görsel ve objeleri yakından inceleyerek tarihimizin önemli dönüm noktalarını yerinde öğrenme fırsatı buldu. Atatürk'ün gerçekleştirdiği devrimlerin toplumsal yaşamımıza etkileri üzerine düşünme imkânı elde ettiler.

Müze gezisi boyunca geçmişle bugün arasında güçlü bağlar kuran öğrencilerimiz, tarih bilincinin önemini bir kez daha hissetti. Öğrenmenin sınıf dışına taşındığı bu verimli gezi, öğrencilerimiz için unutulmaz bir deneyim oldu.

BİLİM TARİHİ MÜZESİ

7. sınıf öğrencilerimizle İstanbul Bilim Tarihi Müzesi'ni ziyaret ettik. Gezi boyunca geçmişte kullanılan astronomi, tıp ve matematik araçlarını inceleyerek bilim insanlarının dünyayı anlamaya yönelik çalışmalarını yakından tanıma fırsatı bulduk. Bilimin yüzyıllar boyunca nasıl geliştiğini görmek, öğrencilerimiz için hem öğretici hem de ilham verici bir deneyim oldu.

İSTANBUL MODERN

5. sınıf öğrencilerimizle İstanbul Modern Sanat Müzesine keyifli ve öğretici bir gezi gerçekleştirdik. Öğrencilerimiz, çağdaş sanatın farklı örneklerini inceleyerek resim, heykel ve çeşitli sanat çalışmalarını yakından görme fırsatı buldu. Sanat eserleri üzerinden düşünme, yorum yapma ve farklı bakış açıları geliştirme imkânı elde ettiler. Müze gezisi boyunca merak duyguları ve estetik farkındalıkları güçlenen öğrencilerimiz için ilham verici bir deneyim yaşandı. Sanatla iç içe geçen bu özel gün, öğrencilerimizin hafızasında güzel izler bıraktı.

BAŞARILARIMIZ

Dilimizin Zenginlikleri Projesi 23 Nisan
Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı Konu-
lu Şiir Yarışması İlçe Birincisi Nehir Çöllü

Büyükçekmece Belediyesi Büyükçekmece
Konulu Şiir Yarışması Birincisi
İlke Telgeren

Terakki Vakfı Okulları Sözcüklerle Dans
Şiir Yarışması Üçüncüsü Dilşa Mehmetoğlu

23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk
Bayramı Konulu Şiir Yarışması
İlçe Birincisi İnci Nur Can

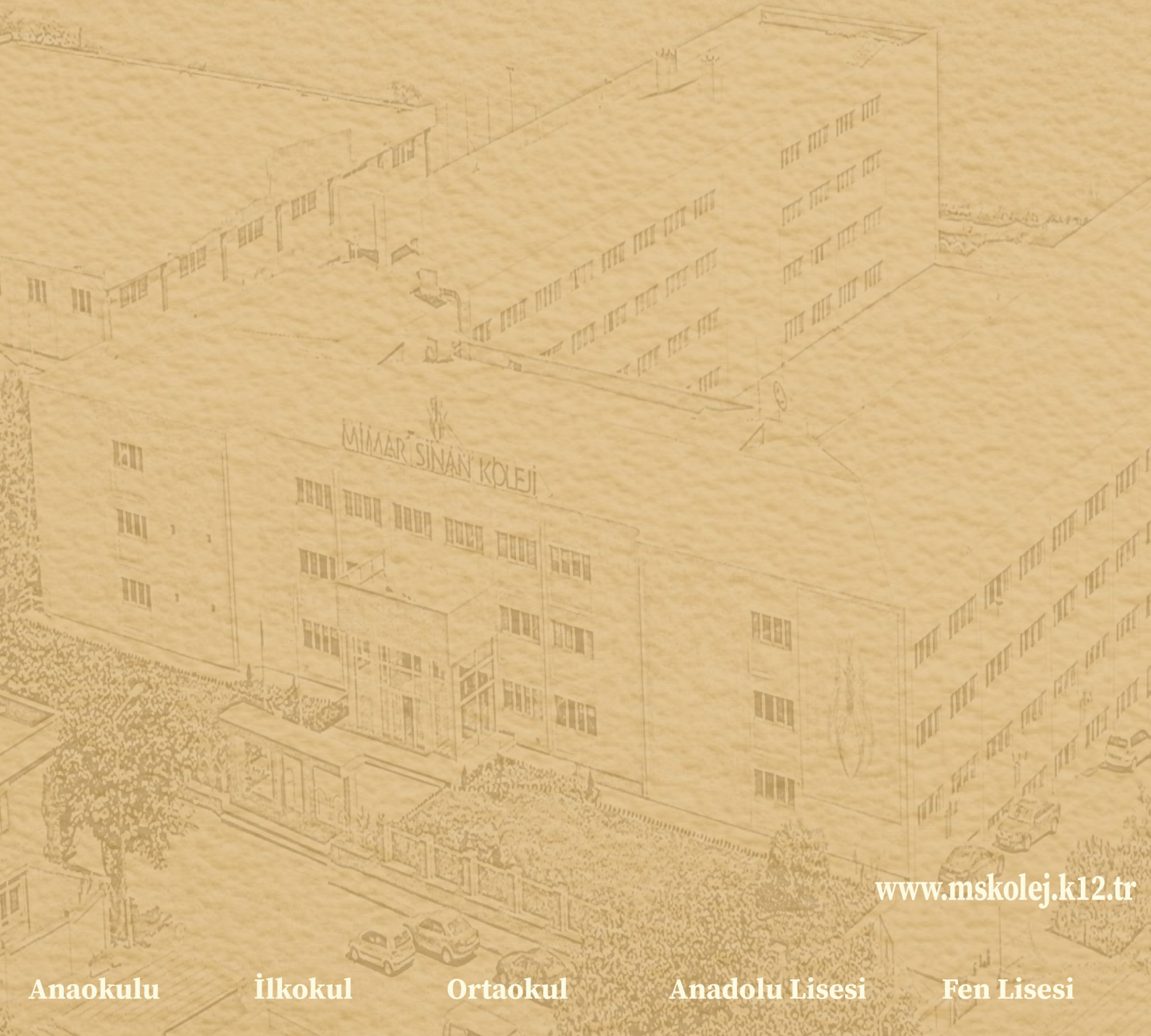

Darüşşafaka Eğitim Kurumları
Ahmet Rasim Yaşıyor Köşe Yazısı Yazma
Yarışması Birincisi Mina İmge Kenar

İstanbul Erkek Lisesi 5. Tarık Buğra
Liseler Arası Öykü Yarışması Jüri Teşvik
Ödülü Kazananı Dilşa Mehmetoğlu

Q SATIR I BAŞI

www.mskolej.k12.tr

Anaokulu

 lkokul

Ortaokul

Anadolu Lisesi

Fen Lisesi